

rostra

november 1974 nr 34

rostra

blad van de
economische
fakulteit

jaargang 74-75

redactie

Paul Baneke
Gerard Böttcher
Johan Conijn
Ekko van Ierland
Adri Stam
Hubert Sturm
Hein Vrolijk

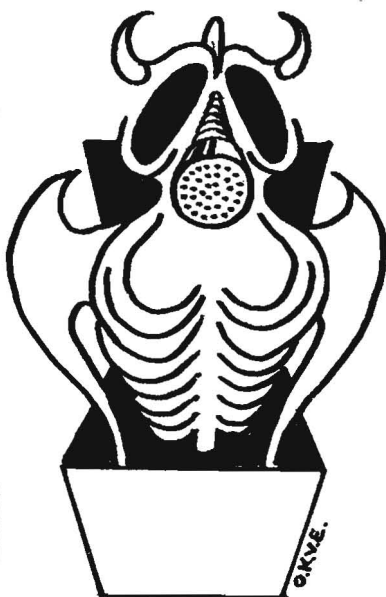
adres

Jodenbreestraat 23
Kamer 3232 (voorlopig)
Amsterdam
tel. 5254182 (voorlopig), indien
geen gehoor; SEF tel. 5254120

Het typewerk werd verricht door:
mevr. P. A. C. Posthuma-Colenbrander
en
mevr. L. Spronkers

illustrator:
Onno Kraft van Ermel

de illustratie op pagina 6
is van de hand van Willemen

PEN - pal

REDAKTIONEEL

Wederom hebben verschillende redakteuren geprobeerd wat dieper op een aantal zaken, die aan onze faculteit spelen, in te gaan.

In het bijzonder wijzen wij op de artikelen over de benoemingen van de hoogleraren Pais en Dreesmann en het interview met professor Van den Doel. Verder in dit nummer een boekbespreking van het proefschrift van dr. R. Hueting en een artikel over de formatieplaatsen aan onze faculteit, als klap op de vuurpijl een verslag van de kandidaatsenquête.

Professor Zimmerman heeft er de overige redactieleden van Rostra van in kennisgesteld, dat hij het, met ingang van de dag, waarop hij benoemd werd tot voorzitter van de Geschillen Commissie, niet meer gewenst acht, deel uit te maken van de redactie van Rostra.

Wij danken Prof. Zimmerman voor de innemende wijze, waarop hij zich heeft beziggehouden met het redactiebeleid van Rostra. Met name zijn wij hem dankbaar voor zijn duidelijke stellingname in de kwestie van Philips (de ondertekeningskwestie). De redactie is versterkt met Paul Baneke en Hein Vrolijk. Bovendien hebben wij Onno Kraft van Ermel bereid gevonden ons blad te illustreren. De voorplaat en het duveltje zijn van zijn hand. De beheersraad heeft ons gedwongen, dit blad in een kille tochtige ruimte samen te stellen. Onze laatste hoop is erop gericht, dat wij de volgende keer niet in de parkeergarage hoeven te werken.

red.

INHOUD

K.E.E. revival	pg 2
Benoemingen, een inleiding	pg 3
Dreesmann	pg 5
Pais	pg 6
Draaiboek van een benoeming	pg 7
Interview met J.v.d. Doel	pg 9
Bestuurswisseling	pg 11
Hueting en de welvaartstheorie	pg 12
Formatieplaatsen, eerlijk delen	pg 13
Het kandidaats onder het mes	pg 15
W.E. verbreekt het stilzwijgen	pg 16
De jonge economen	pg 18
Mededelingen	pg 19

K.E.E. REVIVAL

Op de eerstejaarsborrel van woensdag 23 oktober werd onder de propedeusestudenten een neppamflet verspreid over de instelling van de "Propedeusecie.", waarvan de herkomst duister was. Al eerder is in Rostra melding gemaakt van een anoniem stuk ten tijde van de faculteitsraadsverkiezingen in mei. Toen ging het om de K.E.E., een onbekende "studentengroepering", waarvan de initialen KEE op de muren rond het Maupoleum werden geschilderd, maar die nooit aan de verkiezingen heeft deelgenomen. De ROSTRA redactie vroeg of de echte KEE-man wilde opstaan.

Nasporingen naar de herkomst van het anonieme neppamflet leidden naar de Werkgroep Economen, die het stencil op de reproductieafdeling hebben laten afdraaien.

Het is interessant om nu te weten te komen hoe de verhouding KEE-WE is. Willen nu eindelijk de grappenmakers naar voren treden?

BENOEMINGEN

EEN INLEIDING

In dit nummer van Rostra wordt verslag gedaan van de gang van zaken rond de vervulling van de vacature Hennipman. Voorts worden wat minder recente, maar even merkwaardige benoemingen van de heren Pais en Dreesmann belicht. Het is niet zo - wat al mag blijken uit de constante regelmaat waarmee in de Economische Faculteit conflicten rond benoemingen ontstaan - dat het hier incidenten betreft die louter bij toeval optreden. Om eens wat dieper op de achtergronden in te gaan van de benoemingsconflicten in de Economische Faculteit is dit stuk geschreven. Met name zal worden ingegaan op de gegroeide traditie t.a.v. benoemingen, de (verborgen) belangen die hierbij een rol spelen, de mate van openheid en democratisering, de relatie tussen democratisering en niveau van onderwijs en onderzoek en de rol van de studentenbeweging in de Economische Faculteit.

pre wub situatie

Voordat de WUB (Wet Universitaire Bestuurshervorming) na de grote democratiseringsbeweging onder studenten, wetenschappelijk personeel en TAS in Nederland ingevoerd werd, werden de Universiteiten bestuurd door Senaat en College van Curatoren. De Senaat bestond uit de hoogleraren en was verantwoordelijk voor Onderwijs en Onderzoek. Naar studierichting was de Senaat verdeeld in "Faculteiten", waarin slechts hoogleraren de scepter zwaaiden. Voor benoemingen moest een voordracht van tenminste twee personen worden ingediend bij het College van Curatoren.

Meestal werd zonder nadere argumentatie, op gezag van de meestbetrokken hoogler(a)r(en), een voordracht ingediend. Het College van Curatoren werd aldus voor het blok gezet van de zgn. deskundigheid en professionele integriteit die inherent was aan de professorale titel. Advertenties werden niet geplaatst als vacatures ontstonden. Benoemingen werden geregeld achter gesloten deuren volgens de tientallen jarenlange traditie van coöptatie. In een interview met de heer Fonck, hoofd Dienst Personeelszaken, in Folia Civitatis, dd. 28 september 1974, kan men lezen: "Het was een hele overgang toen Fonck een administratieve taak kreeg bij de senaat en rector en assessoren. Voorheen kwam een buitenstaander daar niet in, zelfs het nutleren deden ze zelf, daar werd dan meestal een jongere professor mee belast. In het begin had ik ook de indruk dat ze me er eigenlijk niet bij vonden horen. Nou, er gebeurden de meest walgelijke dingen". Fonck wordt terughoudend als hem naar precisering wordt gevraagd. In het algemeen wil hij wel kwijt: "Onder de hoogleraren heb je veel neven, zwagers en broers. Er waren leerstoelen die van vader op zoon overgingen!"

In de Economische Faculteit vertoonde het benoemingsbeleid niet alleen de algemene trekken van persoonlijke willekeur en nepotisme, ook belangen van het bedrijfsleven en van politieke aard speelden in het bijzonder in deze faculteit een grote rol.

Hoe de situatie van oudsher gegroeid is op de Economische Faculteit, moge blijken uit een artikel van J. van Tijn dd. 13.2.'65 in Vrij Nederland: "De situatie is de laatste jaren een bron van zorg voor alle geïnteresseerden. Er zijn volgens deskundigen te weinig hoogleraren om het steeds groter wordende aantal studenten op te vangen, er is een veel te kleine wetenschappelijke staf en de goed tot briljant studerende worden nauwelijks aangemoedigd na hun studie in de faculteit te blijven werken. Die aanmoedigingen zouden juist in deze faculteit nodig zijn om de steeds toegenomen zuigkracht van het bedrijfsleven in te dammen. Ook het benoemingsbeleid van de laatste jaren heeft op vele ingewijden een soms komische, maar vaker tragische indruk gemaakt. Een paar voorbeelden: Dr. van Philips was enkele jaren geleden minister van Economische Zaken in Suriname. In eigen land nauwelijks geëerd, kreeg hij via bemiddeling tussen Suriname en Nederland een lectorstoel in het vooruitzicht gesteld. Hij was gepromoveerd op een proefschrift over de openbare financiën in ontwikkelingslanden. Wie nu denkt dat hij in dat nuttige vak hoogleraar werd, vergist zich. Hij doceert nu bedrijfshuishoudkunde waarin hij zich nimmer heeft gespecialiseerd. De inmiddels gepensioneerde hoogleraar in de economie van de ontwikkelingslanden, prof. Van der Kolff, kreeg een andere opvolger: Prof. Brand, die nog steeds geen college heeft gegeven: ze worden nu door

economische boekhandel

scheltema holkema & vermeulen

grote gerubriceerde voorraad

jodenbreestraat 80 tegenover maupoleum

telefoon 226777 toestel 23-24

een assistent waargenomen. Ander voorbeeld: De van oorsprong Tsjech, prof. Zahn, in de oorlog uit het Duitse leger gedeserteerd, naar Zwitserland gevlucht en na de oorlog aangesteld bij Unilever in Londen, werd opvolger van de bij Unilever Rotterdam benoemde prof. Kuin, zodat nu smalend over de Unilever-leerstoel wordt gesproken. Zahn doceert overigens niet zijn specialiteit, economische planning, maar sociologie. Zoals er een soort Unilever-filiaal aan de Amsterdamse Gemeente Universiteit bestaat, zo heeft ook de Amsterdamse Bank een soort bijkantoor in hoogeraren aan de economische faculteit. Prof. dr. Verrijn Stuart, internationaal befaamd econoom, moest nog anderhalf jaar na zijn afscheid, tot nu toe, college geven, omdat er nog geen opvolger was benoemd. Verrijn Stuart was buitengewoon hoogleraar; hij moest nog tijd overhouden voor de behartiging van zijn omstreeks 20 commissariataten. Zijn opvolger is nu wel door het presidium aangewezen, zij het dat de benoeming nog niet is bekrachtigd. Het is dr. C.D. Jongman, nu nog directeur van de studiedienst van de Amsterdamse Bank, de bank van Verrijn Stuart, tevens lector in het bankwezen, het vak van Verrijn Stuart. Ook deze leerstoel zou dus blijven toevertrouwd aan de Amsterdamse Bank, ware het niet dat bankspecialist Jongman een volkomen andere leeropdracht krijgt: hij zal doceren over internationale economische betrekkingen, zacht gezegd niet één der onderwerpen waarin hij volledig thuis is. Zijn er dus enerzijds telkens weer belangrijke vacatures die niet tijdig of adequaat worden opgevuld, aan de andere kant zijn er hoogleraren die zich zelf al snel na hun benoeming in een frustrerende overbodigheidspositie gemanoeuvreerd zagen. Bij de inmiddels teruggetreden hoogleraar in de Geschiedenis, theorie en praktijk van de coöperatie, dr. J.H. van Stuyvenberg, die zelden meer dan een handvol studenten op zijn colleges mocht begroeten, was dat niet de schuld van de faculteit. Ook voor prof.dr. van Stuyvenberg geldt dat zijn specialisme, agrarische economie, niet tot uitdrukking komt in zijn leeropdracht. Inmiddels doceert hij Economische Geschiedenis.

Drie elementen karakteriseren bovengenoemde benoemingen: politieke druk, belangen van het bedrijfsleven en - als gevolg van deze punten - een gehussel met leeropdrachten en leerstoelen. Drie punten die opmerkelijk weinig met deskundig benoemingsbeleid te maken hebben. Drie punten die opmerkelijk ook bij latere benoemingskwesties naar voren komen. Slechte gewoontes leert men slecht af.

broekmeyer

In de Economische Faculteit is bij de invoering van de WUB een zeer conservatieve interpretatie van deze wet toegepast. Het meest opvallende is de afwezigheid van studenten in de vakgroepen, waar het Universitair Bestuursreglement, als progressieve interpretatie van de WUB paritaire vertegenwoordiging van staf enerzijds en studenten en TAS anderzijds voorstelt. Bovendien worden vrijwel alle beslissingen die te maken hebben met onderwijs en onderzoek in de vakgroepen

genomen, waarbij de stem van de hoogleraar nog steeds van doorslaggevende aard is. De Faculteitsraad, die een gunstige samenstelling heeft, is zo een uitgehold orgaan geworden.

"De strekking is ook hier het verstevigen van de positie van hoogleraren, lectoren en vaste wetenschappelijke medewerkers, met alle bezwaren van dien. Maar dit voorstel heeft nog een andere consequentie: het zgn. middenniveau (sub)faculteiten) van de universitaire bestuursstructuur zou op deze wijze ernstig verzwakt worden. Dit zou als belangrijkste gevolg een enorme versnippering van de werkzaamheden aan de universiteiten hebben. Dit gedeelte van Broekmeyers interpretatie van de WUB is overigens bestreden door één van de leden van de Commissie Polak, Mr. B. Olivier, die meent, "dat de faculteitsraad éénduidig de bevoegdheid heeft beslissingen te nemen over onderwijszaken; deze competentie kan zelfs zover gaan, dat de raad de boekenlijst voor een bepaald tentamen kan vaststellen". (1)

In benoemingscommissies, de vaste onderwijs- en onderzoekcommissies en de begrotingscommissie is voor de studenten weinig plaats gereserveerd. Democratisch samengestelde aanstellingscommissies voor medewerkers bestaan niet.

De bestuursstructuur van de Faculteit komt sterk overeen met wat Marius Broekmeyer heeft voorgesteld in zijn bekende groene brochure "Wetenschap & Democratie". Zijn voorstellen komen erop neer, dat verdergaande invloed van studenten in bestuur en beheer uit den boze is. De kwaliteit van onderwijs en onderzoek kan alleen gehandhaafd worden door hoogleraren, lectoren en medewerkers in vaste dienst (c.q. "deskundigen"), de beslissingsmacht over de gang van zaken in de universiteit in handen te geven. Broekmeyer stelt: "Bij de bepaling van de inhoud van het onderwijs en bij de benoeming van wetenschappelijk personeel spelen in een stijgend aantal studierichtingen steeds meer andere dan didactische en wetenschappelijke normen een rol". Het blijkt echter dat in de Faculteit die zoveel met het model-Broekmeyer overeenkomt, juist deze "deskundigen" verantwoordelijk zijn voor de slechte gang van zaken die door Broekmeyer aan de invloed van studenten in raden en besturen wordt verweten.

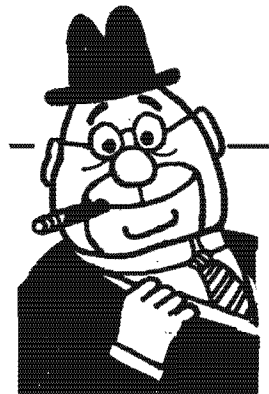
posthumus

Steeds is ontkend door (EFB)-stafleden dat in de Economische Faculteit geanticipeerd werd op de invoering van de Wet Posthumus. Wat blijkt echter uit een jaarverslag van de Universiteit van Amsterdam uit 1969?

"In het verslagjaar 1969 werden nog twee commissies ingesteld. De Onderwijspakkettencommissie kreeg op 3 februari de opdracht doel en inhoud van elk vak vast te stellen en de vakken op elkaar af te stemmen, zulks met het oog op de studieduurverkorting zoals voorgesteld in de nota van de regeringscommissaris Posthumus". Uit voornoemd artikel in Vrij Nederland blijkt dat er niets nieuws onder de zon is: "We zijn bezig met de reorganisatie van de studie", zegt hij. "Ook wilden we de mogelijkheden van verkorting van de studie bekijken". Aldus prof. Brugmans, toenmalig voor-

zitter van de Economische Faculteit. De invoering van Posthumus aan de Economische Faculteit betekent het van tevoren uitvoeren van een wetsontwerp. Dit wetsontwerp is hevig bekritiseerd door de Academische Raad - "volgens didactische en wetenschappelijke normen". Een politiek van bezuinigen op het Wetenschappelijk Onderwijs en een ideologie van het profijt-beginsel wordt echter voorgestaan door een meerderheid van de staf aan de economische faculteit. Vandaar:

1. een selectieve propedeuse: scherpe ingangselectie;
2. verkorting van de cursusduur tot 4 1/3 jaar;
3. verschooijsing van de studie door een accentverschuiving van doctoraal- naar pre-kandidaatsstudie en invoering van het trimesterblokstelsysteem in kandidaats- en doctoraalfase;
4. vermindering van het aantal vakken in het doctoraal.

Ook in deze hebben de "deskundigen" in de Economische Faculteit geen bijster goede politiek gevoerd.

onderwijs en onderzoek

Slecht benoemingsbeleid impliceert ook dat het onderwijs en onderzoek slecht zijn. Als een dergelijk beleid plaatsvindt, zijn de studenten hiervan direct de dupe. Het niveau van hun opleiding komt in gevaar en misschien is het dalend aantal eerstejaars hiervoor een illustratie.

Interessant is wat Drs. Meys bij zijn afscheid van de Economische Faculteit opmerkte over het niveau van de wetenschapsbeoefening aan de faculteit. Hij constateerde o.a. dat aan de faculteit vrijwel niet tussen vakgenoten werd gediscussieerd. Men was bang om in groter verband eigen werk te bespreken. Voorts refereerde Meys aan het feit dat bij macro-economie nu pas andere ontwikkelingen op dit vakgebied worden gevolgd.

Buiten de neo-klassieke hoofdstroom worden pogingen gedaan, aanvankelijk via kritiek op de neo-klassieke theorie, om de economie een nieuwe basis te geven. Deze pogingen variëren van het Amerikaanse Institutionalisme (Galbraith), het Amerikaanse radicalisme (geënt op de kritiek op "consumptisme" en crisisverschijnselen zoals de wapenindustrie), de Cambridge econoom (Joan Robinson e.a., geënt op een kritiek op de interne logica van de neo-klassieke theorie) en de neo-marxistische economie (geënt op

de marxistische traditie). Zulke stromingen moeten een plaats in de opleiding krijgen.

Al jarenlang wordt door studenten erop aangedrongen meer aandacht te besteden aan deze stromingen. Uitingen hiervan zijn door studenten zelf georganiseerde projectgroepen, de grote belangstelling voor de Capita Selecta-groep van Knaack en Thio, de voortdurende aandring van studentenzijde een docent marxistische economie te benoemen, de grote belangstelling voor het boek "An introduction to modern Economics" van Joan Robinson en John Eatwell, voor de gastcollegecyclus in 1973, het VESVU-congres, de voorstellen van de eerstejaars voor een andere opzet van de propedeuse enz.

Pas nu zal aan de faculteit een lectoraat "Economie van de Centraal Geleide Volkshuishoudingen" ingesteld worden. Ook hier wrekt zich de van oudsher gegroeide gang van zaken rond benoemingen. Vernieuwing vindt niet plaats, slechts bestaande zekerheden worden door het doceren van de (neo-klassieke) theorie ondersteund.

Joan Robinson stelt het aldus: "De kern van de economische theorie bestond uit het vinden van een zodanige verklaring voor de winst, dat winsten moreel even aanvaardbaar werden als lonen" (2)

Al twintig jaar voor de oprichting van de Economische Faculteit wees de Engelse econoom Hobson op de invloed van het benoemingsbeleid op de inhoud van het onderwijs:

"The real determinants in education are given in these three questions: 'Who shall teach? What shall they teach? How shall they teach?' Where universities are dependent for endowments and incomes upon the favour of the rich, upon the charity of millionaires, the following answers will necessarily be given: 'Safe teachers, Safe studies, Sound (i.e. orthodox) methods'. The coarse proverb which tells us that he who pays the piper calls the tune is quite as applicable

here as elsewhere and no bluff regarding academic dignity and intellectual honesty must blind us to the fact. The interference with intellectual liberty is seldom direct, seldom personal, though of late both in the United States and Canada some instances of the crudest heresyhunting have occurred. The real danger consists in the appointment rather than in the dismissal of teachers, determination what subjects shall be taught, what relative attention shall be given to each subject and what textbooks and other apparatus of instruction shall be used". (3)

Een gesloten systeem van benoemingen smooit de discussie in de Universiteiten en tast aldus de kwaliteit van onderwijs en onderzoek aan. Het is ook daarom van zo'n groot belang dat bij benoemingen goede procedures gevolgd worden. Sollicitanten mogen niet de dupe worden van nepotisme, belangen van het bedrijfsleven of politieke handeltjes.

democratisering

Uit het bovenstaande blijkt dat uiteindelijk de studenten de dupe zijn van de situatie aan de faculteit. Er worden dan ook al sinds lange tijd door studenten voorstellen gedaan om de situatie te verbeteren. Een voortdurende hinderpaal hiervoor is echter de geringe mate van democratisering in de faculteit. De zgn. "deskundigen" van Marius Broekmeyer en zijn vele aanhangers in de faculteit kunnen het behoorlijk besturen van een faculteit helaas niet alleen aan. Er zullen daarom verbeteringen van de volgende strekking moeten komen:

- goede regeling van benoemingsprocedures;
- paritaire vertegenwoordiging van docenten en studenten/TAS in vakgroepsbesturen, benoemingscommissies,

de vaste commissies van onderwijs en onderzoek enz.;

- instelling van benoemingscommissies voor medewerkers.

Er is nu formeel een geschil aanhangig gemaakt door studenten (c.q. Aktiegroep Economen) en een aantal stafleden. Er zal nu opening van zaken moeten komen. Al te lang speelden argumenten geen rol, zoals uit deze reactie dd. 27.2.'65 van prof. Brugmans op het artikel van J. van Tijn in Vrij Nederland mag blijken:

"Ernstige kritiek oefent de heer van Tijn uit op het benoemingsbeleid van de faculteit. Niemand zal van mij verwachten, dat ik met hem hierover in discussie treedt; daarom slechts een enkele notitie. De heer van Tijn is van mening, dat de Faculteit bij benoemingen ook let op de onderneming waarin de betrokkene werkzaam is en aldus zou er volgens hem een "Unileverleerstoel" en een leerstoel van de Amsterdamse Bank zijn. Ik heb echter altijd gemeend dat de Faculteit voor iedere vrijkomende of nieuw opgerichte leerstoel de beste functionaris koos die beschikbaar is". Een bekende reactie, waarmee nu geen genoegen meer kan worden genomen.

Adri Stam

Noten en verwijzingen

- (1) Zie "Te Elfder Ure", nr. 15, 1974, waarvan het artikel "Wetenschap en politiek, Marius Broekmeyer, de WUB en de commissie Polak", blz. 35.
- (2) Zie: "Krisis in de economische theorie", lezingen en discussies van het VESVU-congres, VU-Amsterdam, mei 1973, blz. 115.
- (3) idem (1) blz. 34 (Onderstrepingen van A.S.).

Zie verder nog: "Case-studies uit een Broekmeyer-faculteit", febr.'74 en "Case-study uit de Economische Faculteit (2)", sept. 1974, uitgaven van Aktiegroep Economen.

DREESMANN

De benoeming van Dr. A.C.R. Dreesmann tot buitengewoon hoogleraar in het vak Externe Organisatie zou het resultaat geweest moeten zijn van een zorgvuldig benoemingsbeleid, waarbij de door het College van Bestuur verschaft criteria 'wetenschappelijke en didactische kwaliteiten, organisatievermogen, nationale of internationale bekendheid, waarde van de publikaties der voorgedragenen' de doorslag moeten geven. De feiten leren anders.

Door het overlijden van Prof. J.F. Haccoff ontstaat er op 20 juni 1972 een vakature in het vak Externe Organisatie. Zoals sinds de invoering van de WUB gebruikelijk is wordt er alvorens in een dergelijke vakature te voorzien een commissie benoemd, die de structuur van onderwijs en onderzoek in het betreffende vakgebied en de onderlinge taakverdeling tussen de verschillende docenten dienende te bezien. Op zich was dit al geen eenvoudige aangelegenheid; zowel Prof. P. Hennipman als de vakgroep mikro-economie geven blijk van hun bezorgdheid over het ontstaan van dublures; zij vrezen dat het zelfde vakgebied aan verschillende leerstoelen wordt toegewezen.

Nadat misverstanden hierover uit de weg geruimd zijn, komt het structuurrapport tot stand. Men besluit tot de volgende vakindeling:

Het eerste vakonderdeel zal bestaan uit bestudering van vraagstukken van organisatie en structuur van het bedrijfsleven, waarvoor een gewoon hoogleraar moet worden aangetrokken. Het tweede vakonderdeel bestaat uit de bestudering van vraagstukken van marktbeleid en marktonderzoek waarvoor een lector zorg zal moeten dragen. Dit laatste vakonderdeel zou zonder bezwaar verzorgd kunne worden door de reeds aan de Economische Faculteit verbonden lector Dr. H.W. de Jong. Aangezien Dr. de Jong een serieuze kandidaat is voor het hoogleraarschap en zijn lektoraat vakant zal komen wanneer hij inderdaad benoemd wordt, worden er voor beide functies advertenties geplaatst: een gewoon hoogleraar voor vraagstukken van organisatie en structuur van het bedrijfsleven en een lector voor vraagstukken van marktbeleid en markt onderzoek.

Er wordt een benoemingscommissie ingesteld, adviezen worden ingewonnen bij zusterfaculteiten en sollicita-

ties komen binnen. Dr. Dreesmann bevindt zich niet onder de sollicitanten, maar wordt wel als mogelijke kandidaat genoemd. De benoemingscommissie spreekt dan al in een heel vroeg stadium (8 februari 1973) haar voorkeur uit voor Dr. Dreesmann, maar ziet zich voor de moeilijkheid geplaatst dat deze de eerstkomende drie jaar geen tijd heeft: hij is immers directeur van de bv Vroom & Dreesmann.

Het gemorrel begint.

De vakgroep bedrijfseconomie schreef in haar advies aan de structuurcommissie (in december 1972) over de leerstoelen verdeling: 'Uiteraard zal de commissie zich bij haar uiteindelijke voorstel mede dienen te laten leiden door het aantal en de kwaliteit van de beschikbare gegadigden'. Welnu, dat is gebeurd. In een interimrapport aan de Fakulteitsraad vraagt de benoemingscommissie of zij het niet tot haar bevoegdheden mag rekenen de heer Dreesmann voor te dragen, maar dan niet voor een gewoon, doch voor een buitengewoon hoogleraarschap voor 1 dag in de week, dat na 4 jaar omgezet kan worden in een gewoon hoogleraarschap. Terwijl er een uitstekende kandidaat voor han-

den is in de persoon van Dr. de Jong, terwijl er formeel besloten is een gewoon hoogleraar aan te trekken en in de advertenties om een gewoon hoogleraar is gevraagd, komt een benoemingskommissie doodleuk met een dergelijk voorstel.

De vakgroep bedrijfsökonomie kan haar vreugde niet op. Binnen drie dagen ha het verschijnen van het rapport verga- dert zij al over de kwestie en spreekt - volstrekt ongevraagd - haar voorkeur voor Dreesmann uit.

Het gekonkel begint pas goed.

In een besloten fakulteitsraadvergadering worden opmerkingen gemaakt over en vragen gesteld omtrent de persoon van Dr. de Jong. In STUDENT van september/oktober schrijft Jeroen Sprenger: 'Deze lector, die sinds het overlijden van Haccoff ook diens onderwijs waarnam, was een van de belangrijkste kandidaten voor zijn leerstoel. De verhouding tussen hoogleraar en lector was niet zo best, hetgeen ondermeer in de taakvervulling van de lector tot uiting kwam. In een besloten faculteitsvergadering worden verschillende - volgens de lector insinuerende - vragen aan zijn adres gesteld. Een onderzoekscommissie wordt ingesteld om een en ander op juistheid te controleren. Deze komt tot de konklusie, dat de schuld voor de misverstanden en wrevel weliswaar niet volledig bij de lector gelegd kan worden, maar dat hij wel enigermate onverschillig heeft gestaan tegenover een oplossing'. De meeste leden van de benoemingskommissie hebben onvoldoende vertrouwen in de toezegging van Dr. de Jong het onderwijs te zullen inrichten volgens de taakstelling die voor de leerstoel Externe Organisatie is geformuleerd. Ondanks het feit dat ook zijn tegenstanders het eens zijn over zijn we-

tenschappelijke kwaliteiten, die ook bevestigd worden door uitstekende referenties uit het buitenland, is dit gebrek aan vertrouwen voor de commissie voldoende reden om hem maar helemaal van de lijst van kandidaten af te voeren. Hoewel het College van Bestuur in haar richtlijnen ten aanzien van benoemingen een tweevoudige voordracht als vereiste stelt, komt de benoemingskommissie tot een enkelvoudige voordracht: Zij stelt voor Dr.A.C.R. Dreesmann te benoemen tot buitengewoon hoogleraar, uiterlijk tot 1 september 1977, en hem dan, zo mogelijk eerder, tot gewoon hoogleraar te benoemen. Onderwijservaring heeft hij overigens niet.

Jeroen Sprenger meldt verder: 'De lector ziet ondermeer in deze verwickelingen reden om zijn heil elders te zoeken en aanvaardt per 1 januari 1974 een andere betrekking. In een brief aan het College van Bestuur schrijft hij: "Wanneer men in deze fakulteit tracht iets op te bouwen, wordt dit -zo leert de ervaring - door groeperingen die dit met lede ogen aanzien, gefrustreerd. De direkte gevolgen zijn een allerberoerdest werkklimaat, ontevredenheid bij de studenten, een teruglopende studentenpopulatie (uniek in Nederland onder de economische fakulteiten), alsmede een geringe produktiviteit en een groot absentisme van de staf. (Uiteraard zijn hierop verscheidene uitzonderingen in goede zin van toepassing)."

Inmiddels - er zijn op vele plaatsen lekken - verschijnt er in VISION van 17 oktober 1973 het volgende bericht: "Dr. Anton Dreesmann (50) is managing director of Holland's largest department store group Vroom & Dreesmann, which has a turnover of fl. 1.7

billion. An ex-member of the inner council of the CVP (Holland's main political party since 1947). He has a broad spectrum of interests. A collector and specialist of post-Impressionists, late Roman and Byzantine coins and gold snuff/tobacco boxes, he is now the Professor extraordina-rius of economics to Amsterdam University".

De benoemingskommissie gaat zijn laatste handelingen verrichten: het College van Bestuur moet nog ingepakt worden.

Een stroom van sussende brieven, een opsomming van verzachtende omstandigheden en een vertrouwelijk onderhoud tussen het College van Bestuur en een delegatie van de Economische Fakulteit brengt uitkomst. De Jong is vertrokken en op 8 januari 1974 stelt het College van Bestuur stelt de volgende oplossing voor: Dreesmann wordt benoemd tot buitengewoon hoogleraar voor 1 dag in de week en gaat zich bezig houden met vraagstukken van organisatie en structuur van het bedrijfsleven. Hij bezet hiermee een lektoraat, dus het ordinariaat van Haccoff wordt daarin omgezet. Het ligt in de bedoeling deze omzetting weer ongedaan te maken per 1 september 1977 en Dreesmann dan tot gewoon hoogleraar te benoemen. Om het vak Externe Organisatie toch met een fulltime-kracht op ordinariaatsnivo te bemannen wordt het lektoraat-de Jong omgezet in een ordinariaat. De moeite die is besteed aan het maken van het structuurrapport kan als tevergeefs beschouwd worden. De invoering van de WUB heeft zijn invloed gehad. Wat voorheen tijdens een onderonsje bedisseld kon worden, vereist nu een jarenlang gemanipuleer met argumenten. Vooralsnog is het resultaat helaas hetzelfde.

PAIS

De omzetting van het lektoraat prijs- theorie, dat sinds 1967 werd bezet door Drs. A. Pais, in een ordinariaat heeft een lange voorgeschiedenis. Nog voor de invoering van de WUB werd tot deze omzetting besloten en al in 1970 is deze post, zij het misschien informeel, aan de toen nog niet eens gepromoveerde lector toegezegd. Aan deze benoeming ontbreekt werkelijk alles. Er is geen fatsoenlijk structuurrapport gemaakt, er zijn geen advertenties geplaatst en er bestaat duidelijke twijfel aan de wetenschap- pelijke kwaliteiten van de betrekken-

Op 5 oktober 1970 besloot de Fakul- teitsraad tot omzetting van het lek- toraat in een ordinariaat. Naar de argumenten hiervoor kan men slechts gissen, maar toen al stond de kandidatuur van Pais vast. Het toenmalige College van Bestuur en het College van Curatoren zagen in de omzetting geen bezwaar en in juli 1972 keurt de minister de omzetting goed. De weg naar het hoogleraarschap wordt langzaam vrijgemaakt. Er zijn nog een paar obstakels: Drs. Pais moet nog promoveren en men maakt bezwaar tegen de toename van zijn politieke aktivi-

teiten, die te veel van zijn tijd in beslag zouden nemen. Bovendien heeft het nieuwe College van Bestuur bezwaren tegen een benoeming bij bevordering. Het is beter bij een omzetting een normale benoemingsprocedure op gang te brengen, want pas dan kan er voldaan worden aan de eisen die aan een zorgvuldig benoemingsbeleid gesteld kunnen worden. Pais gaat hard aan het werk en maakt zijn proefschrift af, waarop hij op 5 januari 1973 promoveert. Verder belooft hij braaf zijn politieke activiteiten te zullen verminderen,

DENKTENK

wanneer hij eenmaal benoemd is. In tegenstelling tot toezeggingen van kandidaten bij andere benoemingen hecht men aan deze toezegging van Pais wél geloof. In het reeds genoemde artikel in *STUDENT* wordt over de kwestie Pais het volgende opgemerkt: "Op 29 juni 1973 wees de fakulteitsraad na emotionele debatten deze omzetting af. (Sprenger citeert nu uit de ook in verband met de kwestie Dreesmann genoemde brief van de Jong aan het College van Bestuur)" "De motivering was dat de heer Pais in totaal weinig gepubliceerd heeft en op het terrein, waarvoor het hooglerarschap bestemd is -tw. prijstheorie - in het geheel niets. Voorts dat zijn politieke activiteiten, waarvan de fakulteit in een eerder stadium vermindering vroeg, sindsdien juist zijn vermeerderd, het geen zijn wetenschappelijke activiteiten schaadt". Pais was toen lid van de Amsterdamsche gemeenteraad en van de Provinciale Staten van Noord Holland voor de VVD. Ook had hij kandidaat gestaan voor de Tweede Kamer. Naast zijn politieke activiteiten verzorgde hij nog regelmatig een column in *De Telegraaf*.

Het proefschrift van Pais moest - aldus de lektor Externe Organisatie, en hij baseerde dit op uitlatingen van diens promotor - in drie maanden tijds geschreven zijn." Tot zover het artikel in *Student*.

De inmiddels benoemde commissie Omzetting Lektoraat Prijstheorie brengt dan in het midden van 1973 haar verslag uit: er moet tot omzetting worden overgegaan en het ordinariaat dient door Pais bezet te worden. Het heeft altijd al in de bedoeling gelegen Pais te benoemen en de bezwaren van een aantal leden van de commissie die van mening zijn dat de fakulteit ten tijde van de aanvraag van het ordinariaat ten onrechte een beslissing over de bezetting ervan heeft genomen, worden door de meerderheid van de commissie niet gedeeld.

In een roerige fakulteitsraadvergadering wordt de kwestie behandeld. Er heerst grote onenigheid over de juistheid van de gang van zaken, over de deskundigheids van Pais en de vraag of er wel sprake is van verplichtingen en of deze van juridische dan wel morele aard zijn. Men komt er niet

uit. De stemmen staken. Ook in een tweede fakulteitsraadvergadering wordt besloten de heer Pais niet voor te dragen, maar de beslissing uit te stellen tot er een structuuronderzoek gedaan is naar de sociaal economische vakindeling. Dat de voordracht van de heer Pais toch tot stand is gekomen, is gevolg van het feit dat er in juni 1973 tussentijdse fakulteitsraadsverkiezingen voor het wetenschappelijk personeel gehouden werden. In september 1973 gaat de nieuwe raad functioneren. De samenstelling is mede door de gevolgde verkiezingsprocedure drastisch gewijzigd. In een besloten fakulteitsraadvergadering op 4 september 1973 komt men nu tot de konklusie dat de heer Pais voor het ordinariaat dient te worden voorgedragen en dat pas in een later stadium met een structuuronderzoek begonnen dient te worden. In de zelfde vergadering geeft de fakulteitsvoorzitter overigens toe een telefoontje van de toenmalige staatssecretaris van CRM de heer Vonhoff, partijgenoot van Pais, te hebben gehad, waarin deze vroeg of het niet mogelijk was een hoogleraar buiten de fakulteit om te benoemen.

De heer Pais is per 8 maart 1974 benoemd.

Ekko van Ierland.

Draaiboek van een benoeming

PER EEN JANUARI 1974 ZOU DOOR DE ONTSLAGAAANVRAAG VAN PROF. DR. HENNIPMAN DE VACATURE VAN GEWOON HOOGLERAAR IN DE STAATSHUISHOUDKUNDE ONTSTAAN. IN DIT RELAAS WORDEN ALLE GEBEURTENISSEN ROND DE VERVULLING VAN DEZE VACATURE EENS OVERZICHTELIJK OP EEN RIJTJE GEZET.

I.v.m. twee andere vacatures die het vorig jaar al bestonden, werd op 2 juli 1973 overgegaan tot de instelling van een structuurcie. die de taakverdeling tussen de verschillende vakgebieden in de sociale economie moest bezien.

-Op 4 april werden de voorstellen van de structuurcie, na door de Faculteitsraad te zijn goedgekeurd, door het College van Bestuur aanvaard. Wat nu de vacature Hennipman betreft, werd besloten tot instelling van de leeropdracht "welvaartstheorie (met inbegrip van de economische orde) en de theorie van de organisatie van de markteconomie".

-De Faculteitsraad stelde 18 maart 1974 een benoemingscie. in, bestaande uit de volgende personen: M.W.J.v.d.Brink (student), Dr.W.Driehuis (secretaris) Drs.J.P.J.Fit, Prof.Dr.C.Goedhart (voorzitter), Drs.V.Halberstadt, Prof.Dr.J.J.Klant, Drs.R.de Lange, G.Surie (student) en H.v.d.Zee (student).

De Cie. concipieert een advertentie op basis van het structuurrapport. In deze advertentie wordt kennis van de beide vakgebieden van de leeropdracht nevenschikkend gesteld. Dit is wat naar buiten wordt gebracht in advertenties in de Volkskrant

NRC Handelsblad, Vrij Nederland en *The Economist*. Intern blijkt echter de gang van zaken anders. De Cie. legt eigenmachtig, zonder toestemming van Faculteitsraad of College van Bestuur, het accent op de Welvaartstheorie.

De advertenties worden 1 mei geplaatst, sluitingsdatum voor sollicitaties is 15 mei. Er komen reacties binnen van 9 sollicitanten.

-Reeds op 13 mei vraagt de secretaris van de Cie. het oordeel van Prof.Hennipman, nog voordat de sluitingstermijn verstreken is en nog voordat de Cie. enige kandidaat gehoord heeft.

-Al op 14 april stuurt Prof.Pen een briefje naar Prof.Goedhart dat niet uitblinkt door adequate argumentatie inzake benoemingen. Prof.Pen zegt gehoord te hebben dat Hans van den Doel gesolliciteerd heeft. Ofwel Pen is te vroeg met zijn argumentatie, ofwel Pen heeft in een onheldere bui de brief geanteteerd. Later blijkt ook van den Doel de "referentiebrief van Pen" geen aanbeveling te vinden: "Een voorbeeld van hoe het vroeger ging en niet meer moet!" Hetgeen de Aktiegroep Economisten deed besluiten tot publicatie van deze brief.

-De Cie. hoort vier kandidaten. Het is onduidelijk op grond van welke criteria, want een kandi-

daat van wiens kwaliteiten de Cie. hoog opgeeft, S.Gervasi, wordt niet gehoord. Enige leden van de Cie. en van de Vakgroep Micro-economie geven expliciet aan te betreuren dat deze kandidaat verder niet in beschouwing genomen wordt. Toch wordt de kandidaat niet gehoord. De Cie. besluit vervolgens de heer Van den Doel nr.1 en dhr.Wolfson nr.2 te zetten op de voordracht.

24 juni wordt het eindrapport aan de Faculteitsraad aangeboden. In het rapport zelf wordt niet vermeld dat de heer Gervasi als referenten noemt de bekende economen Lipsey, Sweezy en Streeten.

-1 juli behandelt de Faculteitsraad de voordracht van de Cie. De meerderheid van de raad stemt in met de voordracht. De kaarten lijken geschild.

De fractie van de Aktiegroep Economisten doet niet mee aan de stemming. Zij wil meer informatie, met name over de kandidaat die niet gehoord is, maar wiens kwaliteiten zeer geprezen worden. De Faculteitsraad verworpt het voorstel van de Aktiegroep eerst dhr.Gervasi te horen.

De benoemingscie. wordt ontbonden verklaard.

-8 juli schrijft de voorzitter van de Faculteit, dhr.Ankum, aan het College van Bestuur het ad-

vies van de Faculteit. Hij vergeet hierin melding te maken van het minderheidsstandpunt in de Faculteitsraad.

-16 augustus schrijft het CvB een antwoord aan de Faculteit. Hierin staan een groot aantal vragen t.a.v. de procedure, argumentatie en conclusies van de Benoemingscie. en Faculteitsraad.

*Eind augustus vertelt v.d.Doel aan medewerkers en studenten dat het zeer waarschijnlijk is dat hij benoemd wordt in A'dam. V.d.Doel doceert bestuurskunde als hoogleraar Politologie in Nijmegen.

-Prof.Ankum roept een vergadering van de Faculteitsraad bijeen op 16 september om het concept-antwoord op de vragen van het CvB te laten goedkeuren. Als begin sept. in het Nijmeegs Universiteitsblad een bericht verschijnt dat V.d.Doel gesolliciteerd heeft en het CvB de voordracht aanhoudt, vervroegt dhr.Ankum de vergadering. Voordien heeft V.d.Doel met dhr. Ankum getelefoneerd.

Inmiddels is de Aktiegroep Ekonomen bezig nadere informatie in te winnen over V.d.Doel en Gervasi om te zien of de benoemingscie. wel alle nodige informatie heeft verzameld en of haar argumenten wel juist zijn.

-6 sept. houdt de Faculteitsraad haar vergadering. De Aktiegroep kondigt aan dat zij haar bezwaren en kanttekeningen nader uitgewerkt in een nota aan de raad zal voorleggen. De Faculteitsraad honoreert het verzoek niet van de Aktiegroep ekonomen te wachten op deze nota en de behandeling van de conceptbrief tot 16 sept. op te schorten. Daarna verlaten 3 leden van de fractie (m.u.v. het lid van het Dagelijks Bestuur) van de Aktiegroep de vergadering met als argument dat een verantwoorde beslissing niet mogelijk is. Bij gebrek aan een quorum wordt de vergadering verdaagd naar 12 sept.

-10 sept. stelt Gijs Korthof in de Universiteitsraad vragen aan het CvB naar aanleiding van de publicaties in het Nijmeegs universiteitsblad en Folia Civitatis, of de procedure niet juist is geweest. CvB-lid Noorman zegt dat hij niets mag zeggen, maar dat "uit het feit dat de voordracht is aangehouden, mag men zijn eigen conclusies trekken..."

-12 september wordt de conceptbrief door een meerderheid van de Faculteitsraad goedgekeurd, zonder dat de Faculteitsraad kennis heeft genomen van de nota van de Aktiegroep Ekonomen. In de brief wordt niet ingegaan op de vraag van het CvB, waarom niet nader is geïnformeerd bij de economen Lipsey, Sweezy en Streeten over de kwaliteiten van de niet gehoorde kandidaat Gervasi!

-De Aktiegroep Ekonomen stelt dat zij geen verantwoordelijkheid wil dragen voor deze voordracht en kondigt aan haar bezwaren publiekelijk te maken in een brochure, waarin ook de toegezegde nota aan de Faculteitsraad zal worden opgenomen. Di. 17 sept. hebben Ferd Crone (lid van het Dagelijks Bestuur) en

Prof.Ankum een gesprek over deze publicatie. Crone zegt niet tot publicatie te zullen overgaan als de Aktiegroep de toezegging wordt gedaan op haar bezwaren in te gaan en de procedure te heropenen, hetgeen prof. Ankum niet kan toezeggen.

-18 sept. biedt de Aktiegroep op een feestelijke SEF-borrel haar brochure aan. In de brochure staan drie punten van bezwaar tegen de benoeming:
1. In de benoemingscie. is niet vastgehouden aan de criteria en de vakomschrijving, die in het structuurrapport zijn vastgelegd.

2. De argumentatie op basis waarvan de uiteindelijke voordracht tot stand is gekomen, is onvolledig en ondoorzichtig, c.q. zij intbreekt.

3. Tenminste één kandidaat is tenonrechte niet door de cie. en de faculteitsraad bekeken.

-Prof.Ankum roept op ma.23 sept. een besloten vergadering bijeen van de Faculteitsraad om Ferd Crone op het matje te roepen. Een drukbezochte algemene vergadering van studenten eist vóór de vergadering van de Faculteitsraad openbaarheid.

De faculteitsraadvergadering wordt openbaar gemaakt. Ondanks het feit dat Ferd Crone per 1 okt. uit het Dagelijks Bestuur wil treden, vanwege het vervullen van zijn DB-lidmaatschap gedurende een vol jaar, wordt Crone door de Faculteitsraad afgezet. Er wordt niet ingegaan op de vraag of de procedures onjuist zijn geweest of niet. Een voorstel om Wiens van Asselt van de Aktiegroepfractie als interimlid van het DB te benoemen wordt niet gehonoreerd.

-Op di.24 sept. wordt door een algemene vergadering van economiestudenten besloten tot een demonstratieve bezetting van de bestuursvleugel van de Faculteit. De eisen van de studenten zijn : eervol ontslag van Ferd Crone en heropening van de benoemingsprocedure. Tijdens de bezetting, die van wo.25 sept. tot do.26sept. 13.00u. duurt, worden enige honderden handtekeningen opgehaald ter ondersteuning van deze eisen. IOG, HTS-UNIE en vele faculteitsverenigingen verklaren achter de eisen te staan.

-Tijdens de bezetting heeft prof.Ankum een gesprek met de CvB-leden Polak en Noorman, waar hij aankondigt te zullen aftreden, als niet op 26 sept. het CvB een besluit neemt. Inmiddels tekent een dertiental stafleden beroep aan bij het Dagelijks Bestuur en vraagt ex artikel 68 van het UBR een geschillencie. in te stellen om aldus uit te zoeken of de gevolgte procedures juist zijn geweest. Het Dagelijks Bestuur gaat hier niet op in. Voorts vertelt Drs.Treumann ten overstaan van een tiental studenten dat hij referenties gezien heeft van Sean Gervasi, als lid van de vakgroep.

-26 sept. heeft het CvB een gesprek met vertegenwoordigers van de faculteit.

Ter vergadering wordt door de

Aktiegroep aangetoond dat uit de studiegids in Nijmegen niet blijkt dat v.d.Doel onderwijservaring heeft op het gebied van welvaartstheorie. De voorzitter van de benoemingscie. blijft het antwoord schuldig op de vraag waar de mening van de meerderheid van de faculteitsraad dan op stoelt dat v.d.Doel als enige kandidaat kan bogen op onderwijservaring. Eerder is al aangetoond dat Gervasi onderwijservaring had in welvaarts-theorie op Oxford University en de London School of Economics! -als op do. 26 sept. het bericht komt dat het CvB de voordracht toch doorstuurt naar Den Haag, gaat een delegatie van een 25-tal studenten naar het Raadhuis. Aldaar verklaart de voorzitter van het CvB, mr.Cammelbeeck, dat "er weliswaar procedurefouten zijn gemaakt, maar dat andere overwegingen de doorslag hebben gegeven." Op de vraag van de studenten welke dat dan wel waren, blijft Cammelbeeck het antwoord schuldig.

Op de Algemene Vergadering van studenten wordt besloten beroep aanteteken bij het Dagelijks Bestuur en de Kroon. Voorts zullen alle studenten opgeroepen worden naar de faculteitsraadsvergadering op ma. 30 sept. te komen om de kandidatuur van Wiens van Asselt als DB-lid te ondersteunen. Besloten wordt verder dat op 1 okt. in de Universiteitsraad een motie zal worden ingediend door de vertegenwoordiger van de studentengeleding van de Economische Faculteit.

-30 sept. wordt Wiens van Asselt benoemd als nieuw lid van het Dagelijks bestuur.

Bij meerderheid van stemmen wordt een motie aangenomen, waarin door de Faculteitsraad de waardering wordt uitgesproken voor de inzet, waarmee Ferd Crone zijn bestuurslidmaatschap

heeft vervuld.

- op 1 okt. dient de Aktiegroep een bezwaarschrift in bij het Dagelijks Bestuur van de faculteit. Op grond hiervan moet een vaste geschillencie. worden ingesteld.

In de Universiteitsraad wordt een motie aangenomen waarin staat dat de Universiteitsraad het College van Bestuur verzoekt het Ministerie van Onderwijs en Wetenschappen de mening van de raad kenbaar te maken dat de voordracht pas in behandeling kan worden genomen, nadat de Vaste Geschillencie. van de Faculteit der Economische Wetenschappen uitspraak heeft gedaan inzake het aanhangig gemaakte geschil en dat deze uitspraak bij de uiteindelijke beslissing dient te worden betrokken.

- op 14 okt. stelt de Faculteitsraad een Vaste Geschillencie. in, bestaande uit Prof.Zimmermann (voorzitter), prof.v.d.Tempel, drs.Hogewind(secretaris), Dijkstra(student) en Blankevoort (student).

(wordt vervolgd)

Adri Stam

Interview met J. van den DOEL

Johannes van den Doel werd geboren op 4 april 1937. Hij doorliep het gymnasium (B) en studeerde in 1964 af aan de Economische Faculteit van de Vrije Universiteit van Amsterdam.

In 1971 promoveerde prof. Van den Doel tot Doctor in de Economische Wetenschappen aan de Erasmus-universiteit te Rotterdam. Zijn promotor was prof. dr. J. Tinbergen. Het proefschrift was getiteld: "Konvergentie en Evolutie, de Konvergentietheorie van Tinbergen en de evolutie van economische ordes in Oost en West".

Prof. Van den Doel heeft vele functies bekleed. Daarbij springen de activiteiten die hij heeft ontplooid als lid van de Tweede Kamer voor de PvdA (als eerste "Nieuw Linkser" die in de Kamer kwam) in de jaren 1967-1973 het meest in het oog.

In die jaren bereikte de strijd om democratisering aan de universiteiten haar hoogtepunt (o.m. in de Maagdenhuisbezetting), hetgeen aanleiding was tot het voorbereiden van de Wet Universitaire Bestuursvorming.

In 1973 werd Van den Doel benoemd tot hoogleraar in de politicologie, in het bijzonder de bestuurskunde aan de Katholieke Universiteit te Nijmegen.

de wub

"Ik heb de WUB altijd gezien als een middel om al te progressieve experimenten tegen te gaan. In Groningen waren destijds al experimenten aan de gang die verder gingen dan de WUB later mogelijk maakte. Wij (de PvdA-fractie) vreesden dat dit soort experimenten door de WUB zouden worden teruggeschroefd."

"De PvdA-fractie was voor verdergaande democratisering, alleen wisten wij niet hoe we dat precies gestalte moesten geven. Wij wilden dan ook een wetsontwerp met veel mogelijkheden tot experimenteren, om daarna aan de hand van een evaluatie van die experimenten tot een uiteindelijke beslissing te kunnen komen."

"Zuiver theoretisch gezien vind ik de WUB een onding, omdat alle organen corporatief zijn samengesteld. Er zit een corporatieve gedachte achter. Een geleding hoogleraren, een geleding studenten enzovoorts. De tegenstelling docenten-studenten wordt -in zijn algemeenheid - onterecht verondersteld."

"Allerlei ongelijksoortige beslissingen -waarbij je van sommigen vindt dat ze helemaal gedemocratiseerd moeten worden, omdat het zaken zijn waarbij de studenten het meeste belang hebben (ik denk met name aan zaken met betrekking tot de vorm van het onderwijs) en andere die buiten de kunne van studenten vallen - worden op één grote hoop gegooid en worden allemaal aan dat vreemde kiesrecht per geleding onderworpen."

"Ik zie bijvoorbeeld niet in waarom stafleden op die punten waar medezeggenschap van studenten geboden is, een meer gekwalificeerde stem zouden moeten hebben".

"Een ander bezwaar van de WUB is, dat het een wet is, die voor meerdere uitleg vatbaar is. De WUB is poly-interpretabel. Bovendien is de WUB onvolledig in de zin, dat veel niet of onvoldoende geregeld is."

"Zo worden bijvoorbeeld benoemingsprocedures niet geregeld in de WUB, terwijl nu juist benoemingsprocedures een onderwerp vormen waar dikwijls de meeste conflicten over ontstaan."

"De door de WUB geaccentueerde geleidingsstructuur geeft vaak aanleiding tot conflictsituaties omdat men zich in een soort klassepositie terugtrekt".

"Als ik spreek over democratisering bedoel ik het zogenaamde 'one man - one vote'-systeem. Een dergelijke democratisering moet zich wel beperken tot bepaalde grenzen. Naar mijn gevoel ligt die grens daar, waar de kwaliteit van het onderwijs in het geding komt. Dat is het enige punt waarvan ik zeg dat er een grens aan de democratisering moet zijn".

maatschappelijke kontrole

"In het vakgroepsbestuur bijvoorbeeld zou er sprake moeten zijn van participatie met een beroepsrecht voor alle geleidingen. Aan mijn faculteit heb ik steeds geijverd voor participatie van de studenten in het vakgroepsbestuur, maar dan wel studenten die in het betreffende vak afstuderden. Ik zou het volstrekt onzinnig vinden om van studenten, die drie jaar lang met goed gevolg tentamens bij mij hebben afgelegd te zeggen dat zij geen verstand van bestuurskunde hebben. Als gevolg van mijn aktie is dan ook hier participatie in het vakgroepsbestuur tot stand gekomen".

"Ik heb geen nieuw wetsontwerp in de maak, dus ik kan u geen volledig alternatief voor de WUB bieden, maar één verandering in de WUB zou moeten zijn de controle op de kwaliteit van het onderwijs niet alleen in de handen van de hoogleraren te leggen, maar in handen van alle participanten in het onderwijs en het instellen van een beroepsrecht voor alle partijen".

"Ik ben niet vreselijk verontrust dat de studenten bezig zijn de kwaliteitseisen te laten dalen. Maar als dat gebeurd, van studentenzijde of van de zijde van hoogleraren, moet er voorzien zijn in een beroepsrecht".

"Via dat beroepsrecht kan de maatschappij controle uitoefenen op de kwaliteit van het onderwijs. De maatschappij heeft ook het recht om via haar volksvertegenwoordigers in par-

lement en regering in te grijpen door het leerstoelen beleid bijvoorbeeld".

"De reden waarom de maatschappij controle moet kunnen uitoefenen op de kwaliteit van het onderwijs is -als ik het even welvaartstheoretisch mag uitdrukken - vanwege de positieve externe effecten die het onderwijs op de samenleving heeft. Daarom geeft het rijk ook zoveel subsidie. De samenleving heeft recht op de garantie dat die positieve effecten ook werkelijk gegenereerd worden. Uiteindelijk is in mijn filosofie de samenleving de grootste belanghebbende. Daarom moet de samenleving ook aan kunnen geven hoe zij dat gegenereerd wil zien".

"Nog maar al te vaak is het zo dat alleen de hoogleraren invloed hebben op de vorm en inhoud van het onderwijs. Ik denk hierbij met name aan de juridische faculteit in Nijmegen".

"De hoogleraren worden ook nog steeds geacht namens de kroon de kwaliteit van het onderwijs te handhaven. Om in termen van deze Universiteit te spreken: de hoogleraren zitten - al of niet in toga - als het ware door God gezonden in hun Pauselijke missie de kwaliteit van het onderwijs te handhaven".

"Ik geloof niet dat het mogelijk is om in deze maatschappij nog kennis over te dragen wanneer dat niet gebeurt

tezamen met de participatie van degenen aan wie de kennis wordt overgedragen. De tijd dat iedere hoogleraar hoorcolleges geeft waarbij iedereen muisstil zit te luisteren en braaf zit op te schrijven wat de grote meester zegt is gewoon voorbij. Dat is de motivatie van waaruit ik hier gewerkt heb en ook in de toekomst wil gaan werken. Ik zal op dat punt geen strobreed veranderen."

posthumus

"Ik heb me hier in Nijmegen duidelijk tegen de plannen van Posthumus uitgesproken omdat ik het onmogelijk acht om verschillende studierichtingen met volkomen andere inhoud en met volkomen andere eisen aan een uniforme opzet te binden. Je moet in het algemeen vermijden om van de universiteit een massafabriek te maken die hele jonge mensen aflevert, die aan de universiteit nog nauwelijks de tijd hebben gehad om tot inkeer en rijpheid te kunnen komen. Ik zie dat ook als een bedreiging van de kwaliteit van het onderwijs. Ik vind niet dat je van de universiteit een soort hogere beroepsschool moet maken. Daar ben ik absoluut tegen".

benoemingen voor de wub

"Hier en daar kom je tegenwoordig aan de universiteit nog wel structuren tegen waar het net zo toegaat als vroeger. Hoewel ik de situatie voor de WUB alleen maar als student heb meegemaakt, krijg ik aan de hand van deze structuren nog een aardig beeld van hoe het vroeger ging".

"Hoogleraren werden zelden op grond van objectieve criteria benoemd. Weliswaar werden buitengewoon gekwalificeerde mensen niet gauw gepasseerd, maar juist in niet zo duidelijke gevallen konden er gekke dingen gebeuren. Vaak kwam het er op aan de juiste vriendjes te hebben. Vriendjespolitiek en persoonlijke of politieke voorkeuren speelden zeker een rol".

"Het openbreken van de benoemingsprocedures is volgens mij één van de belangrijkste verworvenheden sinds het instellen van de WUB".

het briefje van pen

"Het briefje van professor Pen is zo een eigen leven gaan leiden dat ik meen het recht te hebben mij hier tegen te verweren. Het briefje van Prof. Pen zegt eigenlijk veel over Prof. Pen en weinig over mij. Ik begrijp niet goed waar Prof. Pen zijn oordeel op baseert dat ik eerder rechts dan links zou zijn in de fakulteitspolitiek".

"Hier in Nijmegen zijn er twee grote kwesties geweest: In de eerste plaats de kwestie van de vakgroepenstructuur. Daarin heb ik mij heel hard ingezet, zowel tegenover het CvB als tegenover de faculteit voor een maximale inspraak van de studenten in het vakgroepsbestuur. Daarbij heb ik collega Hoogerwerf tegen mij gevonden.

In de tweede plaats de benoemingskwestie van Reinalda, waarbij Hoogerwerf hem niet gekwalificeerd achtte. Er is destijds, voor mijn tijd, afgesproken, dat Reinalda een syllabus zou schrijven en dat de beoordeling van die syllabus betrokken zou worden in de uit-

eindelijke beslissing over zijn benoeming. Ik heb die syllabus moeten beoordelen. Ik heb die syllabus met een negen gehonoreerd en daarmee uitgesproken dat er geen enkele reden was om aan de wetenschappelijke gekwalificeerdheid van Reinalda te twijfelen, al had ik wel meningsverschil over de inhoud van de syllabus met hem. Daarmee is de heer Reinalda aangesteld. In deze beide kwesties hebben collega Hoogerwerf en ik tegenover elkaar gestaan omdat ik in beide gevallen partij gekozen heb voor een standpunt van de studenten."

"Al met al ben ik van mening dat ik me duidelijk links heb opgesteld, getuigd op mijn positie als docent. Ik beschouw het briefje dan ook niet als een aanbeveling."

"Misschien ontstond onder de rechtse hoogleraren aan de economische faculteit zo'n een ongerustheid over de benoeming van zo'n linkse man als Hans van den Doel, dat Prof. Pen dat aanvoelde en zich geroepen voelde om iets te zeggen in de trant van 'hij valt wel mee', maar dat zou u eigenlijk aan Pen zelf moeten vragen."

"Ik heb gezegd: het briefje zegt veel over Prof. Pen, maar misschien zegt het ook wel veel meer over de economische faculteit. Het zegt in ieder geval weinig over mij."

"Tot mijn stomme verbazing nam de Aktiegroep Economen het argument van Prof. Pen (eerder rechts dan links, als je begrijpt wat ik bedoel, red.) over."

de brochure van de age

"In de brochure komt de zinsnede voor: "... voorzover ons iets bekend is over Van den Doel strekt het niet tot zijn aanbeveling" (1) Deze zinsnede duidt erop dat de aktie tegen mij persoonlijk is gericht".

"Als de aktiegroep deze uitspraak terugneemt of verduidelijkt, zodat blijkt dat ik hem verkeerd geïnterpreteerd heb, zou ik dat erg prettig vinden".

"Volgens mij is het opnemen van deze zinsnede niet te verenigen met de stelling dat de aktie slechts gericht is tegen de procedure".

"De aktiegroep doet mee in de suggestie dat ik eerder rechts dan links zou zijn in de fakulteitspolitiek".

het benoemingsconflict

"Het is duidelijk dat nu pas aan de oppervlakte is gekomen waar reeds lang een veenbrand heeft gesmeuld".

"Ik ben inzet geworden van een konflikt waar ik zelf part noch deel aan heb en waar ik geen enkele verantwoordelijkheid voor draag".

amsterdam

"Het vak 'Welvaartstheorie, Theorie van de economische orde en Theorie van de organisatie van de markteconomie vind ik aanmerkelijk leuker dan bestuurskunde".

"Ik bevind me nu in een gekunstelde situatie. Ik moet ekonomie als bestuurskunde verkopen. Zo ben ik gedwongen ekonomische geschriften van bestuurskundige titels te voorzien".

"De vakken die ik noemde zijn precies de elementen die mij in hoge mate interesseren en ik heb ook al-

tijd gezegd dat ik me daar ook in Nijmegen in de toekomst verder in wilde verdiepen".

"Mijn oratie is een toepassing van de Welvaartstheorie op de publieke sektor. Mijn proefschrift was een toepassing van Welvaartstheorie op de economische orde. Ik was bezig met een boekje over de vergelijking van economische ordes. Dat had ik allemaal willen doen onder de vlag van de bestuurskunde."

"Ik verwacht dat studenten aan de Economische Fakulteit van Amsterdam (twee elementen) een hoger niveau zullen hebben dan de studenten in Nijmegen".

"Nijmegen is een sterk regionaal georiënteerde universiteit en ik moet eerlijk zeggen dat het gemiddelde niveau van de studenten me hier nogal is tegen gevallen in vergelijking met wat ik gewend was. Ik ben eigenlijk de helft van de tijd bezig de studenten de beginselen van ekonomie bij te brengen en daarna kom ik pas aan welvaartstheorie toe. Ik kom nog wel een aardig eindje met ze, maar ik raak zoveel energie kwijt met ze ervan te overtuigen dat ekonomie een leuk vak is en dat je met een ekonomische benadering erg veel kunt doen".

"De rest van de tijd gebruik ik om dat (die grondbeginselen, red.) toe te passen op bestuurskunde. Het is hier nu eenmaal geen ekonomische fakulteit".

"Het studeerkamerwerk is in mijn ogen zeer belangrijk, maar het meest vruchtbare van de wetenschap is de dialoog met de studenten."

"Bovendien vind ik de goede makro-ekonomoor waar Pen over schrijft in de figuur van Driehuis".

Gerard Bötcher,
m.m.v. Adri Stam.

(1) Letterlijk staat in de brochure: "Voorzover er informatie is strekt dit niet tot aanbeveling van kandidaat nummer 1 voor deze stoel".(red.)

Tot zover Prof. Van den Doel. In dit interview springen een aantal zaken naar voren, waarvan wij de volgende zouden willen belichten.

Prof. Van den Doel betoogt dat het briefje van Prof. Pen zo een eigen leven is gaan leiden, dat hij meent het recht te hebben zich ertegen te verweren. Het briefje van Prof. Pen is evenwel slechts gebruikt als illustratie voor de brochure van de Aktiegroep Economen. Een illustratie, die duidelijk laat zien wat voor argumenten een rol kunnen spelen bij een benoeming aan onze faculteit. In het gesprek dat wij met Prof. Van den Doel hadden heeft ook hij ons gezegd: "Het briefje is een voorbeeld van hoe het vroeger ging en nu niet meer moet". Uit de inhoud van de brochure valt niet op te maken dat de Aktiegroep het argument "eerder rechts dan links" overneemt.

In wezen blaast Prof. Van den Doel in dit interview het briefje eigen leven in. Hij richt een stropop op, die later in het interview met een moker kapotgeslagen wordt.

De werkelijke bezwaren van de Aktiegroep staan letterlijk in de brochure op pag.5:

1. In de benoemingsprocedure is niet vastgehouden aan de criteria en vakomschrijving, die in het structuurrapport zijn vastgelegd.
 2. De argumentatie op basis waarvan de uiteindelijke voordracht tot stand is gekomen is onvolledig, c.q. zij ontbreekt.
 3. Ten minste één kandidaat is ten onrechte niet door de commissie en de Faculteitsraad bekeken.
- Op deze drie punten is Prof. Van den Doel niet ingegaan.
- Hoewel Prof. Van den Doel ons heeft gezegd zich niet te willen bemoeien met de procedure en de situatie aan onze faculteit, mengt hij zich, door uitgerekend in te gaan op het argument van Prof. Pen dat hij eerder rechts dan links zou zijn in de faculteitspolitiek, in de politieke (!) verhoudingen aan onze faculteit. En daarbij schuift hij de Aktiegroep in de schoenen dat zij die politieke argumenten in stelling heeft gebracht door het briefje van Pen te publiceren.

De verklaring van Prof. Van den Doel van de beweegredenen van Prof. Pen is tekenend. Immers Pen probeert door het beschrijven van de politieke geloofsbrieven van een kandidaat, zijn benoeming te bevorderen.

Dat Van den Doel zich juist zo fel verweert tegen de bewering dat hij eerder rechts dan links zou zijn, duidt erop dat hij een dergelijke argumentatie wel degelijk van belang vindt voor een benoeming. De kwalificatie dat een kandidaat zich "maximaal links" heeft opgesteld kan nooit een slechte benoemingsprocedure goedpraten of de geschiktheid voor een leerstoel aantonen.

Over het vakgebied van Prof. Van den Doel zouden wij het volgende willen opmerken. Iedereen weet dat de grens tussen wat onder Welvaartstheorie valt en wat niet, moeilijk te trekken is. Niemand zal ook beweren, dat Prof. Van den Doel zich absoluut niet met Welvaartstheorie

bezighoudt. Maar het feit dat de grens vaag is tussen wat Welvaartstheorie is en wat niet, wordt ten gunste van Van den Doel gebruikt en tegen Gervasi. Je kunt niet van prof. Van den Doel zeggen dat hij een welvaartstheoreticus is en tegelijkertijd van Gervasi, dat hij dat niet is.

Tenslotte nog dit. Prof. Hennipman is door de commissie gevraagd om iets te zeggen over de welvaarts theoretische kwaliteiten van Prof. Van den Doel. Immers Prof. Hennipman geldt als gezaghebbend op dit gebied. Het is echter bevreemdend dat de referenten van Gervasi (P. Sweezy, R.G. Lipsey en P. Streten) die als gezaghebbend op wereldniveau worden beschouwd, niet gevraagd is hetzelfde te doen over Gervasi.

Gerard Böttcher,
m.m.v. Adri Stam.

bestuurswisseling

FERD CRONE, TOT 23 SEPT. STUDENTLID VAN HET DAGELIJKS BESTUUR VAN DE FACULTEIT, IS PER 30 SEPTEMBER OPGEVOLGD DOOR WIENS VAN ASSELT, EVENEENS LID VAN DE FACULTEITSRAADSFRACTIE VAN DE AKTIEGROEP EKONOMEN.

Wiens van Asselt

Deze bestuurswisseling is niet zonder strubbelingen gepaard gegaan. Problemen ontstonden rond het bestuurslidmaatschap van Ferd Crone, toen de Aktiegroep Economen een tweede brochure "Case-study uit de Economische Faculteit (2)" uitbracht, waarin over een benoeming (die van Hans van den Doel) de gang van zaken aan het daglicht werd blootgesteld. Derech werd vastgesteld in de Faculteitsraadsvergadering van 23 sept. dat de 4 Aktiegroep-leden in de Faculteitsraad mede verantwoordelijk waren voor de publicatie van deze brochure. Ferd Crone werd ontslagen, omdat hij vertrouwelijke gegevens aan de Aktiegroep zou hebben verstrekt. Bewezen werd dit echter niet. Crone had overigens op de betreffende vergadering bekend gemaakt per 1 okt. te zullen aftreden,

op die wijze zijn bestuursjaar dat per 1-10-1973 in was gegaan, volgemaakt hebbend. Via een motie van wantrouwen werd Crone uit het bestuur gestemd.

De week daarop werd Wiens van Asselt in het nieuwe bestuur benoemd. Ferd Crone werd toen in een motie door de meerderheid van de Faculteitsraad dank gezegd voor de inzet waarmee hij zijn bestuurslidmaatschap had vervuld! Ook die dankzegging kwam niet vanzelf tot stand: er was veel verzet tegen het oneervol ontslag van Ferd Crone gerezen onder de studenten.

Al eerder waren er moeilijkheden gerezen rond de benoeming van Ferd Crone, n.l. na de verkiezingsuitslag voor de Faculteitsraad in mei. De Aktiegroep Economen ging toen van 2 naar 4 zetels in de raad; de Werkgroep Economen van 2 naar 1. Ferd Crone trok zich vóór de verkiezingen -als enig bestuurslid- terug, omdat hij het juist vond een nieuwe raad een nieuw bestuur te laten kiezen. Na de verkiezingsuitslag stelde hij zich weer kandidaat. Aanvankelijk werd Hans Borgstede (Werkgroep Economen) benoemd tot nieuw lid van het D.B.. Argumenten, die toen vooral door de Aktiegroep naar voren werden gebracht, n.l. dat zij als verreweg de grootste studentengroepering het recht had op de studentenzetel in het Bestuur, werden toen niet door de meerderheid van de Raad erkend. Na een bezetting, handtekeningenactie en veel juridisch getouwtrek, kwam de benoeming van Borgstede opnieuw ter sprake in de Faculteitsraad. Behalve de EFB (verwant aan de Broekmeyerfractie in de Universiteitsraad), Mevr. v. Ommeren en de 2 vertegenwoordigers van de

Werkgroep en Studecon, stemde de Faculteitsraad alsnog Crone in het Dagelijks Bestuur. Een andere reden dat Crone niet direct herkozen werd, was ook dat een aantal raadsleden van mening was dat Crone in een aantal benoemingskwesties zich niet volgens de regels heeft gedragen. Het klinkt de lezer bekend in de oren: met name zou door de publicatie in februari 1974 van de Aktiegroep Economen van de brochure "Case-studies uit een Broekmeyerfaculteit" de beslotenheid rond benoemingen van Pais en Dreesmann zijn doorbroken.

Zoals inmiddels slechts weinigen onbekend zal zijn, waren er vroeger wel vaker vreemde benoemingsprocedures. In september 1973 trok het toenmalig studentlid van het Dagelijks Bestuur van de Werkgroep economen zich terug uit het D.B.. Daarvoor had hij de Faculteitsraad een brief geschreven (d.d. 7 juni 1973) waarin o.a. stond: "Aangezien ik vanwege in het verleden opgedane ervaringen er de voorkeur aangeef niet meer bij het benoemingsbeleid aan onze faculteit betrokken te zijn en voor dat beleid (...) in de huidige constellatie ook geen verantwoordelijkheid meer wens te dragen (...)." Als Piet Wagenaar zich niet uit eigener beweging had teruggetrokken, was hem dringend, c.q. dwingend verzoekt af te treden.

Aangezien er aan onze faculteit nog een groot aantal vacatures te vervullen zijn, wordt Wiens van Asselt alle sterkte toegewenst. Een gewaarschuwd bestuurslid telt voor twee!

Adri Stam.

HUETING EN DE WELVAARTSTHEORIE

de media

Sinds eind 1969 werkt R. Hueting bij het C.B.S. op de afdeling Leefmilieu, met als opdracht na te gaan op welke wijze de milieuverlechtering gekwamificeerd zou kunnen worden. Een half jaar geleden is hij gepromoveerd op een proefschrift getiteld: "Nieuwe schaarste en economische groei". Hierin poogt hij de theoretische achtergronden van het werk van zijn afdeling aan te geven. Het boek is door middel van een grote publiciteitscampagne in de belangstelling gebracht. De dag vóór de promotie werd een persconferentie in Nieuwspoort belegd. Het symbolische eerste exemplaar werd zowel aan I. Vorrink als aan B. van Lippe-Biesterfeld aangeboden. De laatste heeft ervoor verzorgd dat "het Wereld Natuur Fonds de tekst dermate belangrijk acht dat zij gelden voor een Engelse vertaling ter beschikking heeft gesteld". De gevolgen van dit alles konden niet uitblijven. In een recensie in het NRC-Handelsblad wordt gesproken van "een uitzonderlijk betoog dat menig economisch denkbild naar het fabeltjesland verwijst en dat ongetwijfeld een schok door de economische wetenschap zal doen gaan". De Tijd van 25 oktober 1974 zegt dan ook dat "het proefschrift van Hueting opmerkelijk goed ontvangen is". Het is mijn bedoeling na te gaan wat het geschrift werkelijk om het lijf heeft.

inleiding

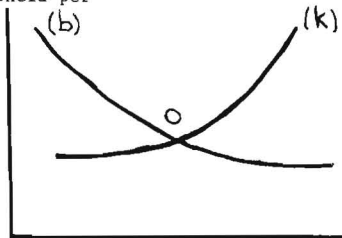
Het theoretische kader, waarin Hueting de economische aspecten van het milieu-probleem plaatst, is de welvaartstheorie. Om dit mogelijk te maken heeft hij het verzamelbegrip 'milieu' opgesplitst in schaarse, alternatief aanwendbare goederen, 'functies' genaamd. Dit is meteen het kernbegrip van zijn studie. Water heeft bijvoorbeeld als functies drinkwater, recreatiemogelijkheid, stortplaats voor afval etc. Voorbij een zeker punt ontstaat er concurrentie tussen de functies: functieverlies, milieuverlechtering. Alle aanspraken op het milieu kunnen niet meer volledig gehonoreerd worden. Nu dient er dus uit de verschillende aanwendingsrichtingen gekozen te worden: het allocatie-

probleem. Het enige dat nog ontbreekt is een afwegingsmechanisme in termen van welvaart. Dat is ook het kernprobleem van de benadering van Hueting. Zonder een geschikt afwegingsmechanisme heeft het geen zin om de milieuproblematiek te integreren in de welvaartstheorie.

hueting

Om het probleem hanteerbaar te maken gaat Hueting uit van één milieufunctie, die door de vervuiling in mindere mate beschikbaar is. Hoe dient nu bepaald te worden wat de optimale beschikbaarheid ofwel kwaliteit van die ene functie is? Hiervoor is het nodig dat de baten van de functie gekwantificeerd worden, waarna deze vergelenken kunnen worden met de kosten van (gedeeltelijk) functieherstel. Overeenkomstig de resultaten van de welvaartstheorie zal het snijpunt van de marginale kosten- en batencurve het optimumpunt zijn. Populair gezegd, houdt dit in dat men met iets moet doorgaan totdat de nadelen ervan gelijk zijn aan de voordelen. Doe dus niets waarvan de nadelen groter zijn dan de voordelen.

geldbedrag per
extra eenheid
zuiverheid per
jaar

mate van zuiverheid
of beschikbaarheid
van de functie

(b) = marginale baten
(k) = marginale herstellingskosten.

Wil deze benadering zinvol zijn, dan moet o.a. het verloop van de curves bepaalbaar zijn. Volgens Hueting dient de batencurve door de overheid vastgesteld te worden op grond van zowel de preferenties van de gebruikers van de functie, die door de overheid grotere gedeeltes ingeschat moeten worden, als ook haar eigen preferenties. De kosten-curve zou in principe te berekenen zijn.

critiek

Geregeld beroept Hueting zich op de "moderne welvaartstheorie", daarbij vooral P. Hennisman citerend. Nu pleegt de welvaartstheorie uit te gaan van de individuele preferenties. Zowel de kosten als de baten worden bepaald aan de hand van individuele preferenties. Een subjectivistische grondslag dus. Een merkwaardig iets is nu dat de wijze waarop Hueting het probleem benadert fundamenteel anders is zonder dat hij daar met zoveel woorden vermelding van geeft. Hij heeft het zelfs over de objectieve gebruikswaarde: "Daarom vallen de functies niet volledig samen met de nuttigheid; ten dele vallen zij samen met de objectieve gebruikswaarde" (p. 88). Door deze benadering is geen sprake meer van een welvaartstheorie in de normaal gebruikte zin van het woord.

Nu ben ik ook van mening dat een subjectivistische welvaartstheorie geen oplossing biedt. Terecht stelt Hueting impliciet dat deze faalt omdat de subjecten geen volkomen kennis hebben ten aanzien van hun milieuvervuilende daden. Bovendien zou het nageslacht eventueel in gedrang komen. Maar ook de overheid heeft geen volkomen kennis. Het gevoig is dat zelfs een "verruimde welvaartstheorie" geen uitkomst biedt. De consequentie hiervan is echter dat het kader waarin Hueting het milieu-probleem plaatst perspectiefloos is. De beide curves zijn namelijk in principe pas construeerbaar bij expliciet gegeven doelstellingen, preferentieschema's. Formeel is de doelstelling bekend: maximale welvaart, gerelateerd aan de preferenties, whatever that may be. Dit is echter geen bruikbare doelstelling, omdat juist door gebrek aan kennis geen verband gelegd kan worden tussen een concrete handeling en de invloed die zij zal hebben op de welvaart. De principiele ontoereikendheid van de benadering van Hueting blijkt zeer duidelijk uit een concreet voorbeeld. Volgens hem dient de overheid de curves te bepalen. Dezelfde overheid bouwt echter steeds meer wegen, meer kerncentrales, meer industrieterreinen. De formele analyse van Hueting geeft geen enkele informatie op grond waarvan de overheid tot een beter beleid zou kunnen komen. Dit is inherent aan een (pseudo-) welvaartstheorie.

retische benadering. Echter het problematische aan het milieuprobleem is een gebrek aan inzicht, aan kennis over de gevolgen van de huidige ontwikkeling, vooral bij de overheid.

kwantificeren

Het moet dan ook op grond van onjuiste voorstelling van zaken geweest zijn, dat Hueting getracht heeft om de ligging van de curves te bepalen. Ten eerste omdat zoals reeds gezegd er gebrek aan kennis is, ten tweede omdat dan verondersteld wordt, dat er een boven de maatschappelijke belangengroeperingen bestaande oplossing zou zijn. Als alle gegevens maar op het CBS liggen, kunnen de mensen daar de optimale allocatie voor Nederland wel bepalen. Dit is volgens mij een uiterst gevaarlijk, technocratisch waanidee. Maximale welvaart is een

formeel inhoudsloos begrip. Op grond van verschillende maatschappijvisies wordt daar eventueel een verschillende inhoud aan gegeven. Slechts bij een niet-bestaand, uniform maatschappijbeeld kan het CBS, gegeven volkomen kennis, de curves in principe bepalen. Zijn poging om het nationaal inkomen zo te corrigeren dat het de welvaartsveranderingen van de maatschappij weerspiegelt, is een onbereikbaar mytisch ideaal.

slot

Er is kennis nodig over de aard en de ernst van de milieuproblemen. Daarnaast dient men aan te geven hoe het beleid omgebogen zou kunnen worden. Met betrekking tot deze punten kan de economische wetenschap misschien ook een waardevolle bijdrage leveren. Ik geloof dat Huetink zich heeft laten

misleiden door de omschrijving van het kernobject van de economie, zoals dat onder meer door Hennipman gegeven is. Natuurlijk kan men de economie afbakenen door middel van het "schaarstekriterium" en welvaart opvatten als iedere behoeftebevrediging uit schaarse, alternatief aanwendbare goederen, zodat de schaarse functies van het milieu afgewogen zouden moeten worden tegen andere schaarse goederen. Het gevolg is echter dat men werkt met een abstract begrip-~~apparaat~~ zonder binding met de realiteit hetgeen zich wrekt bij de oplossing van ieder concreet probleem.

Johan Conijn

Dr. R. Hueting: "Nieuwe schaarste en economische groei", 281 pg, Elsevier, 1974, f22,50.

Formatieplaatsen

eerlijk delen

Prognose

In tegenstelling tot vroegere prognoses, die een inkringing met 3 formatieplaatsen per jaar voor onze faculteit voorspelden, toont het laatste rapport van de financieel economische dienst (F.E.D.) een praktisch constant aantal formatieplaatsen voor onze faculteit tot aan 1980. Het aantal formatieplaatsen bedraagt op dit moment 151, waaronder 145 vaste en 6, die langdurig tijdelijk zijn toegewezen i.v.m. de avondopleiding. Volgens de prognose zal het aantal formatieplaatsen in 1980 150 bedragen. Deze prognose is hoger, dan de vorige, doordat men nu meer studenten verwacht. Zoals uit de tabel blijkt komt de groei van het aantal studenten geheel voor rekening van de avondopleiding. De prognose is vrij onzeker, omdat er nauwelijks gegevens zijn, waarop men de voorspelling van het aantal avondstudenten kan baseren. Bovendien zijn de gegevens voor ouderejaars gebaseerd op inschrijvingsgegevens uit 1972 en er is alleen rekening gehouden met ouderejaars, die zich afgemeld hebben. De verwachting is, dat de inschrijving voor '74-'75 lager zal zijn dan de prognose, doordat de personen, die zich vroeger voor een tientje inschreven,

wegens de daaraan verbonden voordelen, nu zullen afvallen.

Zwaardere onderwijsbelasting

Ondanks de stijging van het aantal studenten, blijft voor de Universiteit als geheel het aantal formatieplaatsen praktisch gelijk. De faculteiten zullen per student steeds minder formatieplaatsen krijgen, wat ook uit de tabel blijkt. Daarbij komt, dat hoorcolleges, die betrekkelijk onafhankelijk zijn van het aantal studenten, nu toch in duplo moeten worden gegeven i.v.m. de avondopleiding. Dit alles zal in de toekomst voor de wetenschappelijke staf een zwaardere onderwijsbelasting gaan geven.

Herverdeling van de formatieplaatsen

In het verleden was er een zekere willekeur bij het verschaffen van formatieplaatsen. Dit blijkt uit het verschil in het gedeelte van de tijd, dat per vakgroep aan onderwijs wordt besteed. Nu er voor de diverse vakgroepen een extra onderwijsbelasting staat te wachten, wordt het tijd om eindelijk eens normen voor de interne formatieverdeling op te stellen, mede met het oog op een toekomstige herverdeling.

Pogingen om verdeelsleutels op te stellen

Enige tijd geleden, toen het inkringing van de faculteitsformatie nog speelde heeft het faculteitsbestuur

studiejaar	70/71	71/72	72/73	73/74	74/75	75/76	76/77	77/78	78/79	79/80	80/81
formatiepl.	148	151	149	149	151	nog te bepalen, richtgetal:		150	150	150	150
studenten	1815	1776	1797	1760	1910	1945	2000	2060	2125	2180	2235
dagopleid.	1815	1776	1797	1760	1660	1620	1585	1560	1540	1530	1525
avondopl.	—	—	—	—	250	325	415	500	585	650	710

pogingen gedaan om tot verdeelsleutels te komen. Het Bestuur stelde voor om verhoudingsgetallen voor het aantal uren per arbeidstaak af te leiden uit de vakgroepplannen. Een vakgroepplan is een begroting voor de arbeidsuren, waarover een vakgroep beschikt. Hierin wordt het aantal arbeidsuren verdeeld naar tijd voor onderzoek, beheer en onderwijs, welke laatste wordt opgedeeld naar de diverse onderwijstaken. Uit deze gegevens wilde het Bestuur normen afleiden voor een vakgroep, zoals bijvoorbeeld het aantal uren voorbereidingstijd per werkcollege. Het gevaar van normen, die uit bestaande situaties zijn afgeleid is, dat zij scheefgetrokken verhoudingen juist als norm kunnen gaan stellen. Zo kan een te kleine personeelsbezetting er toe geleid hebben, dat men i.p.v. de gewenste werkcolleges, hoorcolleges is gaan geven of dat men het rooster ingeperkt heeft, het vakgroepplan zou dan een verkeerde indruk geven van de behoefte aan arbeidsuren. Bovendien kunnen op deze manier vakgroepen worden bevoordeeld, die de lui zagen aankomen en die hun onderwijs hebben geïntensiveerd om bij een herverdeling een betere uitgangspositie te krijgen. Goede normen worden alleen na zorgvuldig onderzoek verkregen. Deze mening was de Begrotingscommissie ook toegedaan, die voorstelde om nog geen expliciete normen te bepalen, maar in plaats daarvan een interne discussie te voeren over opvallende verhoudingscijfers.

Zo kwam het, dat toen het College van Bestuur in maart 1974 wilde weten welke 3 formatieplaatsen zouden worden ingeleverd, geen normen beschikbaar waren. Het Bestuur ontwikkelde toen enige criteria, die naar eigen zeggen minder 'hard' waren, om aan deze eis te voldoen. Uitgangspunten voor deze criteria waren:

- a) de vakgroepplannen
- b) de gegevens uit de onderzoek inventarisaties.
- c) de gegevens m.b.t. de aantallen tentamens.
- d) de vier grootste vakgroepen, te weten Micro, Macro, Bedrijfseconomie en Bedrijfsinformatica, mochten niet worden aangetast.

Het volgende valt op te merken over deze criteria: Het is moeilijk om aan de hand van kwantitatieve gegevens het onderzoek van een vakgroep te beoordelen. Bovendien is het criterium, dat de onder d genoemde vakgroepen niet mogen worden aangetast bijzonder arbitrair, wie bepaalt het belang van vakgroepen?

Uit de bus kwam, dat het Ismog 1½ plaats moest inleveren, Economische Sociologie een halve en Economische Geschiedenis een halve, verder kon er nog over een halve plaats uit de reserve beschikt worden. Omdat er bij een vakgroep sprake is van een noodzakelijke minimum bezetting, hoefde Economische Geschiedenis niks in te leveren en werd hiervoor een ½ TAS-plaats van Bedrijfs Economie gebruikt, die toch vrij was. Dit

alles onder voorwaarde, dat deze inlevering niet definitief was en dat een nader uit te voeren capaciteitsonderzoek de uiteindelijke inlevering zou bepalen. Nadat Ec. Sociologie had bewezen, dat zij op grond van de gegevens onder a, b, en c niet in aanmerking kwam om formatieplaatsen in te leveren, moest het Ismog nog een halve plaats afstaan. De eindstand van de voorlopige inlevering is: Ismog 2 plaatsen, Bedrijfs Ec. ½ TAS-plaats en een ½ plaats uit de faculteitsreserve.

Op dit moment is het niet zeker, of het capaciteitsonderzoek zal plaatsvinden. Mocht het doorgaan, wat waarschijnlijk is — dan zal het niet meer in het teken staan van de inlevering, maar gericht zijn op de herverdeling. Men moet het wel eerst eens worden over de te hanteren normen.

Factoren, die een rol spelen bij het opstellen van verdeelsleutels

Dat het moeilijk is om tot goede normen te komen is niet zo verwonderlijk, landelijk is men al enige jaren bezig met het opstellen van verdeelsleutels. Het maken van verdeelsleutels alleen voor de factor onderwijs is nog het meest doorzichtig, omdat de onderwijs behoefte tenminste meetbaar is. De onderwijsbehoefte kan worden afgeleid uit het aantal deelnemende studenten, het aantal afgelegde tentamens en het aantal werkstukken en scripties, dat wordt gemaakt. Het aantal onderwijsuren, dat op grond van deze onderwijsbehoefte zou moeten worden toegekend is veel moeilijker uit te maken. Hierbij spelen de volgende factoren een rol:

- 1) de verhouding docent/student, die afhankelijk is van de onderwijsvorm (hoorcollege of werkcollege, rooster)
- 2) de voorbereidingstijd voor hoor- of werkcolleges, die gelang de aard van het vak zal verschillen.
- 3) de benodigde tijd voor tentamens (voorbereidings- en korrektietijd), die afhankelijk is van de gevolgde methode; mondeling of schriftelijk in multiple choice of vrije vraagstelling.

Hoewel men per vakgroep wel zal komen tot normen voor het aantal arbeidsuren per onderwijstaak, blijft het vaststellen van de gewenste onderwijsvorm een moeilijke zaak. Het bepalen van het aantal arbeidsuren voor onderzoek zou moeten geschieden aan de hand van het belang van het onderzoek voor het onderwijs — wij worden tenslotte tot wetenschappers opgeleid en dat kan alleen gebeuren door docenten, die in het onderzoek geschoold zijn — en het belang van een bepaald onderzoek op zich. Bij het normeren van de tijd, die een vakgroep mag besteden aan beheerstaken dient men er rekening mee te houden, dat een gedeelte onafhankelijk zal zijn van de omvang van de staf en de hoeveelheid te geven onderwijs.

Suggestie voor een oplossing

- Mijnsinziens zou een mogelijke oplossing de volgende uitgangspunten moeten hebben:
- a) Het tot overeenstemming komen over de onderwijsvorm in de diverse vakgroepen; d.w.z. de methode van kennisoverdracht (hoorcollege of werkcollege) de intensiteit van het onderwijs (docent/student ratio, rooster)
 - b) Het in onderling overleg bepalen van normen voor de arbeidsuren per onderwijstaak, deze zullen per vakgroep verschillen.
 - c) De aan onderzoek te besteden tijd dient gedeeltelijk een opslag te zijn boven de onderwijstijd — gezien het belang van onderzoek voor onderwijs — en voor een gedeelte ten koste van een personeelsreserve te gaan. Een samen te stellen commissie zou over de toewijzing uit de personeelsreserve moeten oordelen. Het voordeel van het laatste is, dat het onderzoek niet meer afhankelijk is van het aantal studenten en op zijn waarde kan worden geschat.
 - d) De beheerstijd zal moeten bestaan uit een vast gedeelte per vakgroep en een opslag boven de onderwijstijd.
 - e) Indien de formatieplaatsen-behoefte op grond van de overeengekomen normen groter is, dan de aan de faculteit toegekende formatie, moet de verdeling per vakgroep geschieden naar verhouding van de berekende behoefte.

Nieuws van het formatiefront

Zoals in de docentenplaatsbegroting 1975 te lezen is; adviseert het C.v.B. aan de Universiteits Raad om het voorstel voor het instellen van de gewone lectoraten Externe Organisatie en Economie Sociale Zekerheid over te nemen. M.b.t. de extra ordinariaten Bedrijfspsychologie en Reclamekunde en het buitengewoon lectoraat Technologie, adviseert het C.v.B. om deze voorstellen niet over te nemen. De motivering is, dat er geen compensatie is in de vorm van het inleveren van andere formatieplaatsen en dat het belang van deze voorstellen is afgenomen, nu er geen afzonderlijke studierichting Bedrijfskunde komt.

Hubert Sturm

het kandidaats

onder het mes

Eind 1973: de kandidaatsraad wil een evaluatie van de kandidaatsstudie nieuwe stijl.
Maart 1974: vijf kandidaatsstudenten maken een start met een enquête onder de studenten.
Begin oktober: het verslag van de enquête is gereed en vindt gretig aftrek. Terecht!

De samenstellers van het verslag hebben vier belangrijke conclusies getrokken:

1. Er is grote ontevredenheid over de huidige papierregeling (met name de begeleiding en de per vak verschillende normen).
2. 57% van de ondervraagden vindt de huidige lengte van de blokken te kort.
3. Een groot aantal vindt de huidige opzet van het studieprogramma niet in overeenstemming met een aantal te formuleren idealen hiervoor.
4. 71% vindt het bloksysteem een in theorie goed systeem. Slechts 36% vindt het functioneren van dit systeem in de praktijk goed.

Deze en andere conclusies uit dit verslag hebben allerlei vermoedens en indicaties duidelijk aan de oppervlakte gebracht: er kleven grote bezwaren aan het huidige kandidaatsprogramma. Maar het verslag van deze enquête geeft méér: een beeld van de wensen en ideeën die bij de studenten leven omtrent een andere opzet van het kandidaats. Vooral door dit laatste facet hebben de samenstellers een goede bijdrage geleverd aan de discussie over de herstructurering van het kandidaats.

De belangrijkste en meest opmerkelijke conclusies per onderdeel van het verslag:

- **Populatie:** 185 studenten, 57,8% van de aangeschreven kandidaatsstudenten. Werkstudenten: 27%, studenten met min of meer bindende activiteiten 43%, fulltime-studenten 38%.

- **Motivatie:** gevraagd werd naar de motivatie waarmee men de studie begon en tevens naar de motivatie die men zou hebben indien men wederom zou moeten beslissen.

Interesse in de wetenschap: 47%, (tweede vraag: 39%)
Je moet toch wat doen: 16% (5%)
Sociale beweging en inzicht in de maatschappij: 8% (9%)
Maar liefst 18% zou niet meer economie gaan studeren, van wie 47% uit de "wetenschappelijke interessegroep". De fakkel van de economische wetenschap heeft duidelijk niet iedereen licht en warmte gegeven.

- **Studie-inhoud:** Bijna alle studenten geven hun goedkeuring aan de formulering van drie eisen waaraan de studie zou moeten voldoen:

1. Inzicht in het economisch en maatschappelijk gebeuren.
 2. Presentatie van verschillende wetenschapsopvattingen.
 3. De studie moet inhaken op actuele gebeurtenissen in maatschappij en wetenschap.
- Op de vraag of men deze eisen verwezenlijkt ziet in de studie, voorzover zij deze tot nu toe ervaren hebben, werden de volgende antwoorden gegeven:
Ja: 14% (met betrekking tot punt 1.)
22% (punt 2), 9% (punt 3).
Te weinig: 38%, 34% en 46%.
Nee, maar ik verwacht dat dit nog komt: 16%, 8% en 6%.
Nee: 27%, 30% en 33%.

Een groot aantal studenten wil marxistische economie en methodologie als nieuwe keuzevakken. Volgens velen zou meer aan dacht besteed moeten worden aan dezelfde vakken plus o.a. geschiedenis van het economisch denken en actuele onderwerpen.
Lengte van het blok: 2% te lang, 36% goed en 57% te kort.
Zou je een verlenging van het blok van trimester tot semester, met mogelijkheden tot verdieping van de stof als een verbetering beschouwen?
Ja: 65%, nee 22%, geen mening 11%.

- **Werkgroepen:** Over het algemeen is men slechts matig tevreden over het functioneren van de werkgroepen. Oorzaken: te grote groep, weinig gelegenheid tot discussie, docent stimuleert te weinig tot discussie. 60% van de studenten wil de hoorcolleges vervangen door andere onderwijsvormen.

- **Papers:** Deze blijken voor vele studenten een groot struikelblok te zijn: 64% stelt het schrijven van de papers uit tot het einde van het kandidaats en 48% heeft voor zichzelf een papierblok ingevoerd (waarin men niet met één of meerdere vakken bezig is). 52% vindt de begeleiding negatief. Maar liefst 25% geeft de suggestie om de papers in werkgroepen te laten schrijven en behandelen (Capita Selecta, referatengroepen, projectgroepen).

Dit is slechts een kleine greep uit het grote geheel van tabellen, cijfers en conclusies die de samenstellers op papier hebben gezet. Aanbevelen, zoniet verplichte literatuur lijkt mij.
Verkrijgbaar bij de SEF en omgeving.

Een hiaat in de enquête is volgens mij het ontbreken van cijfers over het aantal studenten dat tijdens hun kandidaats gestopt is met de studie en hun beweegredenen daartoe. Het feit dat 18% van de studenten geen economie zou gaan studeren als zij wederom zouden moeten beslissen, geeft natuurlijk reeds een (treurige) indicatie over de mate waarin vele studenten zich teleurgesteld voelen. De vraagstelling lijkt er echter op te duiden dat deze 18% ondanks hun teleurstelling toch doorgaan. Wellicht geven de volgende cijfers enige aanvullende informatie. Zij vormen een

kleine samenvatting van een tentamenoverzicht dat betrekking heeft op de groep studenten die in 1971 hun propeuse gehaald hebben. Het overzicht is opgesteld door het faculteitsbureau op 20 februari 1974.

Niet deelgenomen aan tentamens:	3
Geslaagd voor:	
0 tentamens	2
1 "	8
2 "	3
3 "	3
4 "	5
4 " zonder werkstuk	2
4 " plus werkstuk(ken)	4
5 "	4
6 "	4
7 " zonder werkstuk	9
7 " plus werkstuk(ken)	2
8 " zonder werkstuk	20
8 " plus één werkstuk	12
8 " plus 2 werkstukken	43
Aantal deelnemers	120

Deze tabel zou een indicatie kunnen geven over het aantal studenten dat tijdelijk of definitief gestopt is met hun studie. Immers, deze '71-groep was in februari '74 2½ jaar bezig met hun kandidaats. De officiële cursusduur is 1 1/3 jaar, met andere woorden een niet gering aantal studenten had ruim één jaar na afloop van deze termijn minder dan de helft van de tentamens gedaan. Naarmate een student na 2½ jaar minder tentamens heeft gedaan, is de kans groter dat hij gestopt is, of het behalen van zijn kandidaats uitgesteld heeft. Behalve onvoorziene omstandigheden zijn teleurstelling in de studie en gebrek aan motivatie zeer aannemelijk als mogelijke beweegredenen. Hoewel deze cijfers een vrij gerichte aanwijzing geven, leveren ze geen harde conclusies op. Het lijkt me daarom geen overbodige luxe om eens doelgericht te onderzoeken hoeveel studenten inmiddels gestopt zijn, waarom zij tot dit besluit gekomen zijn en in hoeverre hun besluit voortgekomen is uit de invoering van de Posthumus-voorstellen op onze faculteit.

Uit de enquête blijkt dat een andere opzet van het kandidaatsprogramma serieus en spoedig overwogen moet worden. Hoewel deze taak op de eerste plaats op de schouders van de docenten rust, zullen de studenten een grotere vinger in de (brij)pap kunnen krijgen als zij van hun kant met ideeën en uitgewerkte voorstellen komen. Tijdens de laatste bijeenkomst van het kandidaatscomité kwam het voorstel naar voren om een groepje te formeren dat zich bezig moet houden met het invullen van de door vele studenten gepropageerde semesterblokken. Allerlei bezwaren tegen de studie-inhoud en het trimestersysteem kunnen op deze manier omgezet worden in een duidelijk en veelzijdig voorstel. Diegenen die hiervoor belangstelling hebben kunnen zich opgeven bij de AktieGroep Economisten of Rob Kerstens, S.E.F.-kamer.

Hein Vrolijk

w.e. verbreekt stilzwijgen !!

Zoals bekend mag worden verondersteld, is in onze faculteit de afgelopen maanden nogal wat consternatie ontstaan rond de eventuele opvolging van Prof. Hennipman; zijn naam is overal rondgebaasd: Prof. Van den Doel. Vooral door de publicatie van het "kattelletje" van Prof. Pen, heeft de Aktiegroep Economen (AE) zelfs landelijk de aandacht op deze zaak weten te vestigen. Iets waar de heren actievoerders zelf zeer verguld mee zijn. Het is frappant dat alle voorhanden informatie slechts uit één hoek blijkt te komen en wel die van de AE c.q. ASVA. In feite doet men het voorkomen, alsof alle tot nu toe verstrekte details de mening vertegenwoordigen van de studenten en de studentenbeweging aan de economische faculteit. Om deze indruk op een afdoende wijze weg te nemen heeft de Werkgroep Economen gemeend het tot nu toe in het openbaar (niet in de F.R. !!!) bewaarde stilzwijgen te moeten doorbreken en een boekje open te moeten doen over de weinig verkwikkende praktijken van de AE. Wij achten ons evenwel nog steeds gebonden aan de belofte geen vertrouwelijke gegevens openbaar te maken. Het zal duidelijk zijn dat dit de weerlegging van hele en halve onwaarheden sterk bemoeilijkt; dit euvel zal pas opgeheven worden zo gauw het College van Bestuur toestemmend reageert op een verzoek van de Faculteitsraad tot ontheffing van de beslotenheid voorzover dat mogelijk en nodig is, zonder personen uit de benoemingsprocedure te schaden, om datgene dat de AE gezegd en geschreven heeft publiekelijk te mogen weergeven.

De laatste tijd zijn al zoveel besloten stukken in de openbaarheid gekomen dat de Werkgroep Economen (WE) wel op die zaken meent te kunnen reageren, zonder zelf nieuwe vertrouwelijke gegevens te publiceren. Het artikel in "STUDENT" van J. Sprenger (waarin o.a. een opmerking van Treumann dusdanig verdraaid wordt dat een ernstige beschuldiging aan het adres van de Benoemingscommissie ontstaat) hielderde o.m. op wie schuilgaat achter Mr. X: Sean Gervasi. Overigens had men dat gemakkelijk zelf kunnen natrekken d.m.v. de publicaties die in de brochure vermeld staan van Gervasi !! Van laatstgenoemde meent de AE dat aan zijn eventuele kandidatuur niet de meest mogelijke en zorgvuldige aandacht is besteed. Een van de meest bekende linkse weekbladen V.N. citeert het College van Bestuur in een aan deze zaak gewijd artikel: "Er zijn fouten gemaakt, maar die wegen niet zo zwaar dat wij in redelijkheid tot uitstel van een beslissing konden komen". Het is curieus dat V.N. verderop stelt: "Helemaal ongelijk heeft het College niet eens. Wie zou geen afstand nemen van een groepering die in

een rancuneuze bui een persoonlijke brief publiceert?". Maar nog merkwaardiger wordt het als men bedenkt, dat het AE-lid van de benoemingscommissie vóór V.d. Doel stemde of volgens V.N.: "De uiteindelijke keuze van het College van Bestuur tegen de studenten wordt begrijpelijk als men de oppositie van de AE kritisch beschouwt: het protest was in eerste instantie nihil, het AE-lid stemde vóór V.d. Doel, geen woord over de curieuze brief van Pen. Pas in de Faculteitsraadvergaderingen, waarin de kandidatuur van V.d. Doel moest worden bevestigd, maakte de AE een ommzwaaai". Het oordeel over deze brochure is dan ook vernietigend als V.N. schrijft: "... die trouwens niet uitblinkt door heldere en onweerlegbare argumentatie". De meest saillante punten hebben wij uit V.N. geciteerd, omdat deze beoordelingen grotendeels, zo niet geheel met de onze overeenstemmen. Maar er is meer. De AE meent dat in het bijzonder Gervasi's belangen geschaad zijn. Men tracht dat in de brochure op onbeholpen wijze naar voren te brengen, maar laat daarbij o.i. relevante informatie achterwege. Het wekt daarom op z'n minst bevreemding dat de AE zich als advocaat voor G. opwerpt. Wat zijn hiervoor de argumenten? Zijn politieke en maatschappelijke kleur misschien? De AE heeft niets tegen V.d. Doel zeggen ze. Maar wat staat er in de brochure? - voorzover er informatie is, strekt die niet tot aanbeveling van kandidaat no. 1. Nogmaals, het AE-lid stemde vóór V.d. Doel!!

Men kan zich zo langzamerhand gaan afvragen waar de hele actie nu in concreto op gericht is. Aanvechting van de benoeming op puur procedurele en formele gronden? Lachertje!! Tom de Greef (red. Folia) merkte op een persconferentie op dat hij nog nooit een actiegroep had meegemaakt die iets zuiver en alleen op procedurele gronden aanvocht. Altijd stond er een inhoudelijk doel (i.c. benoeming G. i. p.v. Vd D.) op de voorgrond. Resumerend kan gesteld worden dat de Werkgroep Economen van mening is dat de benoemingsprocedure zodanig is verlopen, dat slechts over een paar ondergeschikte punten opmerkingen gemaakt kunnen worden. Met name: zij zijn het niet eens met het feit dat de commissie gemeend heeft Gervasi's referenten niet te moeten aanschrijven. Dat in Nederland de referenten vaak zelf de benoemingscommissie schrijven mag hiervoor niet als excuus gelden. Een en ander dekt dus duidelijk niet de insinuatie dat naar een kandidaat toegewerkt zou zijn, noch dat een kandidaat "onder tafel verdwenen" is. Het is overigens een "goede" gewoonte en geliefkoosde bezigheid van de FR-leden van de Aktiegroep Economen

om te schermen met: - van tafel vegen - onder tafel verdwijnen - U heeft geen argumenten aangevoerd - en de Fac. Raad heeft besloten zonder onze argumenten te horen - in die gevallen dat voorstellen van de AE niet overgenomen dreigen te worden door de FR, omdat hun argumenten (wél bediscussieerd zijnde) niet ontvankelijk verklaard worden. In de brochure valt overigens op pag. 5 te lezen dat alle argumenten en feiten ook ingebracht zijn in de FR, hetgeen duidelijk de AE-uitspraak weerlegt dat zij de gelegenheid niet hebben gekregen hun bezwaren afdoende naar voren te brengen in de FR. Het is eveneens geenszins juist te stellen dat de voordracht er nu anders uitziet dan na eventuele heropening het geval zou zijn geweest. Voor ons weegt bijzonder zwaar wat prof. Hennipman zegt over Gervasi in zijn brief aan het Dagelijks Bestuur dd. 20 september j.l.: "Het staat voor mij vast dat collega V.d. Doel de voorkeur verdient boven S.Gervasi. Hetzelfde geldt ook voor no. 2 op de voordracht. Hieraan moge ik nog toevoegen dat hetin mijn ogen geenszins zeker is dat onder de andere kandidaten Mr. Gervasi de meest gekwalificeerde is. (gepubliceerd met instemming van prof. Hennipman).

In een vlugschrift dd. 9.9'74 eist de AE o.m. dat: - erkend wordt dat AE-leden v. deskundig zijn geweest wezenlijke fouten aan te wijzen - de discussie over deskundigheid beëindigd dient te worden op grond van de erkenning dat de georganiseerde studentenbeweging (wie zijn dat?) haar rechten bewezen heeft. Het bovenstaande wordt een lachertje als men de brochure leest. Op tal van plaatsen wordt de onkunde op pregnante wijze geëtaleerd, vooral op die plaatsen waar men spreekt over de omschrijving van de Welvaartstheorie, de oratie en dissertatie van V.d. Doel, de publicatie van Gervasi over Z.Afrika enz. Graag willen wij als werkgroep de AE een pluim op de hoed steken voor de manier waarop zij zichzelf een brevet van onvermogen geeft als zij schrijft op pag. 27 van de brochure: "Niet alleen blijkt dat X een grote kennis bezit van de conventionele welvaartstheorie, maar ook dat hij tot duidelijk gefundeerde kritiek hierop in staat is en een aanzet geeft tot de richting waarin de wetenschapsontwikkeling van de welvaartstheorie dient te gaan". Elke rechtgeaarde theoreticus (bijv. Hennipman of Fit) kan het bovenstaande citaat ontkrachten, maar daarvan is de deskundige actiegroep kennelijk niet op de hoogte.

Manipulatie bij samenstelling Geschillencommissie

-Na een hiertoe strekkend verzoek van

de AE benevent enkele docenten, is tijdens de FR-vergadering van maandag 14 oktober j.l. een geschillencommissie ingesteld die op korte termijn een uitspraak over deze onverkwalijkte geschiedenis zal moeten doen.

- De AE kwam allereerst met een voorstel dat inhield dat de commissie dusdanig moest zijn samengesteld, dat zij het vertrouwen van beide partijen volledig zou krijgen (partijen: FR - AE). Even later werd duidelijk waarom de AE zo gebrand was op deze formulering: mocht de commissie niet volgens hun wens samengesteld worden, dan hadden zij op grond van het vertrouwenscriterium reden om tegen de commissie te stemmen, hetgeen duidelijk inhield dat zij de vergadering probeerden te manipuleren. Wat stelde de AE nl. voor: een commissie van drie mensen, t.w. 1 hoogleraar, 1 ander lid van het wetenschappelijk corps en 1 student. De namen die genoemd werden voor de laatste twee maakten het de Raad duidelijk dat het de AE te doen was om een commissie, waarin haar sympathisanten c.q. voorvechters bij meerderheid vertegenwoordigd zouden zijn. Toen de Raad meer bleek te voelen voor een commissie van 5 mensen, stelde de AE drie duidelijke AE-mensen voor. Gelukkig onderkende de Raad dit alles bijtijds. Op grond hiervan werd de commissie dan ook dusdanig samengesteld, dat gesproken kan worden van een commissie die niet behept is met een vooringenomen standpunt. Het is duidelijk dat in geval van een geschil, geen van beide partijen vertegenwoordigd moet zijn in de betreffende arbitragecommissie.

- Het bovenstaande toont toch wel duidelijk aan op welke slinkse manieren de AE probeert de zaken in haar voordeel te laten uitvallen.

Waar de Werkgroep zich bijzonder aan ergert is, dat de AE alle informatie

doorspeelt aan buitenstaanders zoals Jeroen Sprenger (pers) die, naar hij zelf tegenover ons toef, volledig inzicht heeft gekregen in alle benoemingsstukken omtrent V.d.Doel, Pais en Dreesmann. Uit wat Sprenger zei, viel op te maken dat allerlei mensen nauwkeurig op de hoogte worden gehouden van alles wat vertrouwelijk en niet vertrouwelijk gaande is aan onze faculteit, met de duidelijke bedoeling dat de AE-kronkels gepubliceerd worden.

Het lijkt wel of er een hetze aan de gang is tegen alles wat bij ons gebeurt, ter pure zelfbevrediging van de AE-leden en ter ondersteuning en adstruering van verkiezingsmanoeuvres, want dat je met dit soort stuntjes een grote aanhang onder ongeinformeerde studenten verwerft, is wel gebleken.

Bezetting: eenieder weet dat in het kader van deze affaire de bestuursvleugel van het Maupoleum enige dagen bezet is gehouden door de AE. Wij keuren dit ten stelligste af. Nog afgezien van het feit dat er geen enkele grond was om te gaan bezetten, behalve dan die van publiciteit vinden wij dat het doel niet alle middelen heiligt. Hiermee wil maar gezegd zijn dat het feit dat je het als minderheid oneens bent met een genomen besluit van de FR volstrekt niet rechtvaardigt dat je: - bezet, - vergaderingen boycot door ze te verlaten en zodoende het quorum ongedaan te maken, - vertrouwelijke stukken openbaar maakt, - liegt over de gevolge gang van zaken, - feiten verdraait !!!!!

ONDER HET MON VAN: WIJ WILLEN HET BELANG VAN DE STUDENTEN VEILIG STELLEN.

Consequenties van het optreden van de AE

Een van de meest bedroevende zaken is, dat de AE-leden niet de gevolgen

schijnen te overzien van hun handelen en daardoor ook de belangen van alle economiestudenten hier in gevaar brengen. De ervaring van de laatste jaren leert dat de samenwerking tussen staf en studenten in de verschillende commissies van de Faculteit zeer goed verloopt. Ook in de benoemingscommissie vacature Hennipman was dit het geval. Het wederzijdse vertrouwen moege ook blijken uit de bereidwilligheid van de voorzitter van deze commissie om een aan hem persoonlijk gerichte zeer openhartige brief van aanbeveling van prof. Pen bij de stukken te voegen. Het is volkomen begrijpelijk dat er in de toekomst een reactie van de kant van de staf is te verwachten nu de Aktiegroepleden zo overduidelijk het in hun gestelde vertrouwen hebben geschonden. Het is ook evident dat dit het werk van studentleden in commissies zal belemmeren. De Werkgroep Economen wil zich nogmaals van de handelwijze van de AE'ers distantiëren. Zij is van mening dat het overgrote deel van de stafleden van goede wil is, en dat samenwerking en overleg, onder wederzijds vertrouwen, de enige juiste wijze is om een faculteit te besturen.

NAMENS DE WERKGROEP EKONOMEN

Hans Borgstede	Jeroen Smit
Paul Baneke	Klaas van Tulder
Kees ten Broek	Gijs Surie

NASCHRIFT 1

Bij de aanvang van het gesprek dat ik met de Werkgroep Economen mocht hebben, heb ik verklaard dat ik me beriep op twee journalistieke 'rechten', te weten het recht van vrije nieuwsgaring en het recht om mijn bronnen niet te noemen. Dit laatste, afgezien van het principe op zich, met name vanwege het feit dat ik vreesde dat mijn informanten anders slachtoffer van represaillemaatregelen zouden worden. Mijn vrees blijkt - na lezing van het stuk van de Werkgroep - gerechtvaardigd te zijn geweest. De Werkgroep meent namelijk uit al hetgeen ik geschreven en gezegd heb af te kunnen leiden dat de Aktiegroep Economen mij alle vertrouwelijke informatie heeft toegespeeld en bouwt op deze - volstrekt op geen enkel feit gebaseerde - mening een hekzenjacht tegen die aktiegroep.

Even fantasierijk beschuldigt de Werkgroep mij ervan een opmerking van

Drs Pitt Treumann te hebben verdraaid. De werkelijkheid is echter dat niet ik, maar Treumann - kennelijk geschrokken van zijn eigen loslippigheid - de zaak verdraait. Verschillende personen die bij het gesprek met Treumann aanwezig zijn geweest, kunnen mijn - in STUDENT weergegeven - lezing bevestigen. Tijdens dat gesprek verklaarde hij expliciet dat hij met deze opmerkingen de vertrouwelijkheid schond.

Ik was aanvankelijk verheugd te lezen dat de Werkgroep haar stilzwijgen doorbrak. Na lezing van het stuk moet ik echter - als geïnteresseerde buitenstaander - constateren dat de Werkgroep met een dergelijk - slechts door rancune gevoed - artikel geen enkele bijdrage levert aan de verbetering van de verziekte toestand in de Faculteit der Economische Wetenschappen.

Amsterdam jeroen sprenger.

De heer Treumann was voor commentaar niet bereikbaar.

red

NASCHRIFT 2

Het ingezonden stuk van de Werkgroep Economen vereist wel enig commentaar. Heel summier en onvolledig, gezien de beperkte ruimte in Rostra, het volgende: Behalve dat boze woorden aan het adres van de Aktiegroep worden geuit, worden alle studenten aan de Economische Faculteit beledigd als gesproken wordt van de massa van ongeinformeerde studenten, die alles maar geloven en daarom hun stem op de Aktiegroep uitbrengen i.p.v. op de Werkgroep. Het lijkt wel alsof een college van boze professoren aan het woord is! Die indruk wordt nog versterkt als blijkt dat in het hele stuk geen blijk wordt gegeven van kennis van de werkelijke situa-

tie aan de Economische Faculteit. Al jarenlang wordt niet zo nauw omgesprongen met benoemingsprocedures. Ook tot ongenoegen van vele stafleden en van b.v. het College van Bestuur. Er is zelfs sprake van geweest dat het CvB een organisatiebureau de situatie op de Faculteit wilde laten onderzoeken. Er zijn nog veel meer punten te noemen: de herstructurering, het probleem van de nevenfuncties, de uitsluiting van studentenparticipatie in de vakgroepen, de selectieve propedeuse enz. Slecht beleid mag nooit achter beslotenheid worden verborgen. Door slecht beleid wordt het belang van de Faculteit geschaad, niet door openbaarheid! Het volledig negeren van voorreemde feiten en net doen alsof ook in de benoemingsprocedure slechts geringe fouten zijn gemaakt, is onwaarachtig.

Het gaat er de Aktiegroep natuurlijk niet om uit rancuneuze buien actie te voeren. Het gaat erom dat onderwijs en onderzoek verbeterd moeten worden in het belang van iedere student en docent. Op deze basis is samenwerking mogelijk en noodzakelijk tussen studenten, docenten en TAS. De Aktiegroep schuwt overleg niet, getuige haar deelname aan vrijwel alle raden en cie.'s. Zij neemt echter wel een duidelijk standpunt in en durft daar ook voor uit te komen. Niemand zal kunnen ontkennen, dat de Aktiegroep en de studenten die zich kunnen vinden op het programma van de Aktiegroep zich al jaren actief inzetten voor een verbetering van de situatie aan de Economische Faculteit. Dat is wel even iets anders dan een "hetze" voeren tegen de Faculteit (die overigens ook uit studenten bestaat, of trekt de Werkgroep zich daar niets meer van aan?).

Het is goed na lange tijd iets van de Werkgroep te horen, maar als zij op deze wijze wil ontkennen, dat er grote problemen bestaan voor de studenten in de Economische Faculteit, dan kan zij beter zwijgen. Slechts negatieve reacties op activiteiten van anderen schrijven, is al te goedkoop en geeft de Werkgroep nog geen eigen gezicht of visie. Hooguit dat van een boze docent, die vindt dat de studenten weer eens zo lastig zijn.

N.B. In een artikel in Vrij Nederland, d.d. 26.10.74, pg. 19 in de rubriek de Vrije Tribune worden door de Aktiegroep de argumenten weerlegd die geciteerd zijn uit het artikel van A.v.d. Gaag d.d. 5.10.74 in VN.

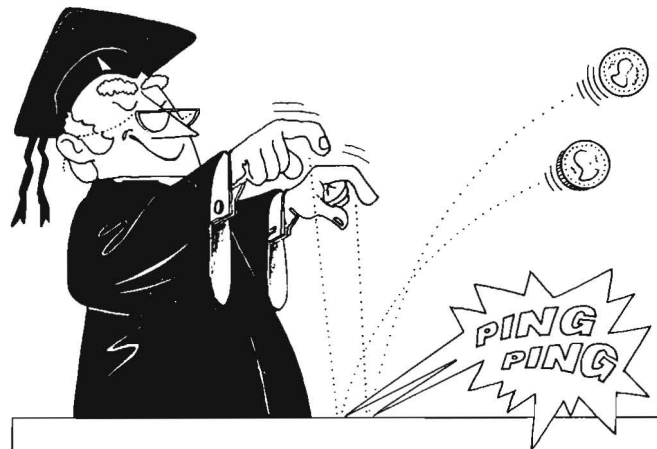
Aktiegroep Economisten

De Jonge Ekonomen

Eerste indrukken

Daar zit je dan. Zo na een paar weken "ekonomie". Alsof het nooit anders is geweest. Een beetje wennen, dat nog wel. Er zijn er tenslotte ook die nooit wennen. Maar ja, je past je aan, zo hoort dat, iedereen doet het per slot. En als ze over tien jaar aan je vragen "hoe was het nu, om zomaar te gaan studeren", dan zul je waarschijnlijk antwoorden "Nou, gewoon, dat gaat vanzelf". Maar daarom, voor het zover is, zullen we toch nog iets proberen te bewaren van die zogenaamde 'eerste indrukken', de gekke dingen die je tegenkomt en die, alsof de duivel ermee speelt, blijkbaar in het Maupoleum normaal zijn. Kijk, vroeger, op je oude school, daar liep vast ook wel een leraar rond waarvan iedereen zei "een flinke tik van de molen heeft 'ie wel gehad". Nam de directeur of rektor weer eens een eigenwijze beslissing over het schoolfeest of het leerprogramma, nou ja, dan dacht je "nog even, 't examen en dan dan naar de Jodenbree". Per slot een wetenschappelijk instituut, dan lach je om die oude school. En dan is het ineens november 1974, nog een paar weken en je moet alweer tentamens doen. Het enige wetenschappelijke van de opleiding is dan de hoeveelheid tekst en verdere onzin die je voor je december-toetsen moet hebben doorgeworsteld. De "wetenschap" is blijven steken bij twee wurtjes methodologie en een praatje over de fakulteitsraad. Nee, essentieel is er buiten het afgrijpselijke tempo niet veel veranderd. Natuurlijk, de organisatie en alles, dat gaat veel "universitairder". Je komt begin december onschuldig aan om eens even volgens het programma twee dagen te kijken. Je hebt, buiten een enkel stenciltje, nog nooit iets van de fakulteit gehoord. Maar ja, dan gaat het ook goed. Je tas vol met studiegidsen, kollegeroosters, informatiestencils en ontroductieboekjes. Natuurlijk verouderd en gewijzigd, maar daar gaat het niet om. Bovendien bemerk je dat je onafgebroken tot de Kerst vast zit in de studie. Maar zelfs dat blijkt mee te vallen, want de eerste paar maandagen krijg je nog respijt. Tot slot zijn er dan nog een paar dingen die genoemd moeten worden omdat ze toch wel aan je verwachtingen voldoen. Neem nou dat prachtige gebouw, geheel zoals het hoort: 'clean', strak, met kunstlicht en kunstlucht. Ook de SEF-borrels en de Aktiegroepbezetting zijn zo van die gebeurtenissen, die het beeld completeren. Dat hoort erbij, daar kijk je niet van op. Alhoewel het bij dat laatste misschien juist wel zou moeten. Alles relatief, dus alles hangt met elkaar samen. Zouden zij er komen

Japie van Utrecht

college over pecunia...

...samenvattend kunnen we de AMRO bank de volgende pecuniaire voordelen toekennen:

- ▶ Bij de AMRO bank helpen en adviseren ze iedereen - graag en goed. Miljonair of minimum-student, maakt niets uit.
- ▶ Een streepje vóór op uw studentenrekening. Geen 1 1/2 % maar 2% rente. En natuurlijk kunt u net als ieder ander gebruik maken van betaalcheques.
- ▶ Minder kopzorgen: uw huur, contributies en zo, kunt u automatisch laten verrekenen.

Vanwaar die interesse van de bank, zult u zich afvragen. Gewoon, omdat: men 't bij de AMRO bank prettig vindt u al tijdens uw studie als klant te kennen. U leert intussen de AMRO bank kennen, haar mogelijkheden, haar betekenis voor uw financiële beslissingen. Een ervaring die u altijd van pas kan komen.

Kom eens langs: vragen staat vrij bij de AMRO bank

 amro bank

AIESEC

uitwisselingsprogramma

Elk jaar lopen honderden Nederlandse Economiestudenten via de AIESEC (Association Internationale des étudiants en science économiques et commerciales) een goed betaalde stage in het buitenland, t.w. 52 verschillende landen. Jaarlijks worden er over de gehele wereld ruim 5.000 studenten uitgewisseld voor een stage van 1 - 12 maanden.

Tijdens de stage zal de student begeleid worden door de plaatselijke AIESEC die ook zal zorgdragen voor huisvesting, werkvergunning en een uitgebreid ontvangstprogramma.

Diegenen, die hier belangstelling voor hebben en/of meer informatie willen, worden verzocht zich te richten tot AIESEC Amsterdam, Jodenbreestraat 23, kamer 1136, tel. 525.4051. Kantooruren: maandag-, woensdag- en vrijdagmiddag van 15.00 - 17.00 uur. Wil men tussen maart 1975 en maart '76 een stage lopen, dan wordt men verzocht zich vóór half januari '75 op te geven.

Informatiebijeenkomst AIESEC Amsterdam: donderdag, 21 november 1974.

Een unieke gelegenheid om in contact te komen met het Nederlandse Bedrijfsleven.

Evenals vorig jaar organiseert AIESEC Amsterdam weer een Informatiebijeenkomst voor Economiestudenten. Zoals vermeld zal deze plaatsvinden 21 november in het Paupoleum, Jodenbreestraat 23. Voor deze bijeenkomst nodigt AIESEC een aantal bedrijven uit. Het is de bedoeling dat Doctoraalstudenten zich op een efficiënte manier bij een aantal van deze bedrijven oriënteren.

Hoe werkt zo'n bijeenkomst?

Er is een algemeen gedeelte van ongeveer een half uur. Hierna volgt de groepsgewijze voorlichting. Dit houdt in, dat elk bedrijf een zaaltje heeft en dat de studenten er groepsgewijs langst rouleren.

Dit rouleren vindt driemaal plaats. Iedereen kan dus drie bedrijven bezoeken. Zo'n gesprek duurt een uur.

De volgende bedrijven zullen acte de presance geven:

AKZO, AMRO-Bank. Peat Marwick Mitchell Accountants, Procter and Gamble Benelux N.V., Steenkolen Handels Vereniging, Nederlandse Scheepvaart Unie, I.B.M.

Inschrijfformulieren zijn verkrijgbaar op het AIESEC-kantoor, Maupoleum, kamer 1136, Jodenbreestraat 23, tel. 525.4051.

Opgeven vóór donderdag, 14 november.

Kantooruren AIESEC: maandag-, woensdag- en vrijdagmiddag van 15.00 - 17.00 uur.

UNIVERSITEITSRAAD

PER 2 OKT. IS ADRI STAM NA ANDERHALF JAAR LID TE ZIJN GEWEEST VAN DE UNIVERSITEITSRAAD OPGEVOLGD DOOR CHRIS ELBERS. In 1973 behaalde de Aktiegroep Economen een overwinning van ruim 60 procent op de OBAS-kandidaat Jan Pot. In 1974 liep dit percentage op tot ruim 70 procent.

Adri Stam is lid geweest van de Financieel-Economische Cie. en de Cie. voor Personeelsaangelegenheden van de Universiteitsraad. Chris Elbers volgt hem in die functies op.

Chris Elbers, eveneens een actief aktiegruëplid, behaalde naar aantal stemmen de tweede plaats op de Aktiegroeplijst. Er komt nu voor het eerst een econometrist in de Universiteitsraad, sinds -zoals bekend- de studenten van het gecombineerde district van de Economische Faculteit en de Interfaculteit van Actuariaal en Econometrie, recht hebben op een zetel in de Universiteitsraad. De ROSTRA redactie wenst Chris veel succes.

BEKENDMAKING VAN DE EERSTEJAARS

Door middel van besloten groepsstemmingen en algemene verkiezingen op maandag 28 oktober zijn de volgende kandidaten gekozen in de Kerngroep Eerstejaars:

B3 Dirk Stelder
Hoovien 7 Zaandam tel.075-168537
B3 D.V.(Rik) Hindriks
Vermiljoenweg 132 Zaandam
tel. 075-163277
B1 Jos Smit
Hegeraatstraat 24 A'dam tel.193627
B2 Ben Sanders
Uilenstede 43(k.14) Adam tel.455427
B1 Piet de Vrije
Zach. Jansestr. 54II Adam tel.942733
B1 Marcus Ruiters
Hilversumstr. 12 Amsterdam Noord
A1 Annegreet van Bergen
Linnaeusstr. 225 IV Amsterdam
A1 Erik J. Kloosterhuis
Dennenrode 516 Amsterdam
A2 Yves de Vries
Tulpenstr. 315 Voorburg
tel. 0870-873769
B3 Eduard Smit
H. Cleyndertweg 27 (k.10) A'dam
tel. 363726

De kerngroep zal zich actief bezig houden met de belangenbehartiging van de eerstejaars; uit haar midden zal de studentenaafvaardiging voor de Propedeuse Raad worden samengesteld.

SEF

Besluitenlijst van de Algemene Ledenvergadering van de SEF, gehouden dd. 7 oktober 1974:

(A3) ')

- De notulen van de (bovengenoemde) ALV dienen uiterlijk 7 november a.s. voor ieder lid ter inzage te liggen bij de SEF, kamer 2167;
- bij wijze van uittreksel uit de notulen dient er een besluitenlijst te worden opgesteld en vervolgens ter publikatie te worden aangeboden aan het fakulteitsblad Rostra;
- de notulen van de ALV van 30.1'74 worden met algemene stemmen aangenomen, nadat t.a.v. punt 4 van die notulen een aanvullende verklaring is gegeven door Ferd Crone (zie de notulen dd. 7.10'74);

(A5)

- de jaarstukken (balans en v. en wrek.)dienen minstens één dag voor elke ALV ter inzage te liggen bij de SEF;
- uiterlijk 7 november a.s. dient er een zgn. bruto-jaarverslag te zijn opgesteld door de penningmeester en voor leden ter inzage te liggen bij de SEF (stemmenmeerderheid van één, bij een aantal onthoudingen van vijf);
- de jaarstukken worden vervolgens goedgekeurd, waarbij drie leden nog eens expliciet aangetekend wensen te zien, dat zij zulks slechts doen onder het voorbehoud, dat het vorig besluit inderdaad ten uitvoer wordt gebracht;
- de kascommissie wordt door de vergadering gedechargeerd;

(A7)

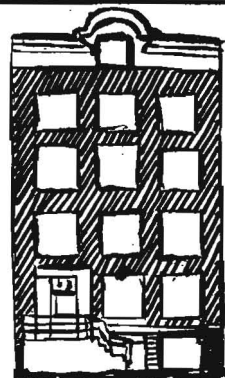
- nadat het bestuur 73-74 (Sandér Kooistra, Richard Hengeveld, Frank Daudt, Hans Verbeek en Riens van Zanen), onder ovationele dankbetuiging door de vergadering, is afgetreden, treedt het nieuwe bestuur, zoals dat overeenkomstig artikel 21 van het Reglement door het bestuur 73-74 is voorgedragen, in werking (hetgeen zonder stemming kan geschieden wegens enkele kandidaatstelling, zie art. 23 van het Reglement, en in feite ook met instemming van de vergadering geschiedt);

(A9)

- middels een geheime stemming besluit de vergadering tot de instelling van een nieuwe kaskommissie bestaande uit Frank Daudt (20 stemmen), Maarten Veraart (19 stemmen) en Henk van der Zee (18 stemmen)- Klaas van Tulder, die op eigen verzoek ter vergadering kandidaat staat, weet 3 stemmen op zich te verenigen - aldus besluit de vergadering het voorstel van de scheidende kaskommissie inzake de samenstelling van de nieuwe kaskommissie over te nemen;
- de vergadering besluit tot de instelling van een Commissie Reizen Buitenland en een Excursie- en Gastcollegecommissie;
- de Ruslandcommissie wordt gedechargeerd, waarbij de vergadering voor kennisgeving aanneemt dat er nog een luttel bedrag vaststaat op de speciale Ruslandrekening bij de giro.

') De rubriceringen "(A..)" verwijzen naar de agendapunten waarbij de genoemde besluiten aan de orde waren.

DE 13 BALKEN

oudezijds -

voorburchwal 63

KEUZE uit soepen,
vleessoorten,
3 soorten groenten,
dessert.

prijzen vanaf 2,75 - 6,95.

elke dag alles vers!

Tel.
230581

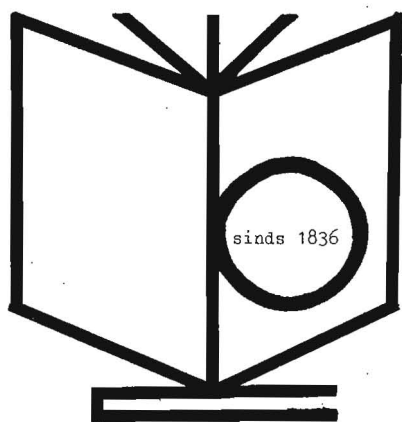
5' maandags, woensdag's
en zaterdag's
gitaarspel van Menno.

brinkman's

BOEKHANDEL

MAUPOLEUM KAMER 2386 Tel. 5254024

Jodenbreestraat 23

EKONOMIE

GEOGRAFIE

PLANOLOGIE

SOCIOLOGIE